JURNALUL® S.F.

Nr. 9 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Cristian LĂZĂRESCU

Mircea Liviu GOGA

Dănuţ IVĂNESCU

Michel JEURY

Dodo NIŢĂ

Françoise Urban MENNIGER

Dănuţ UNGUREANU

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

Cenaclul Victor Papilian

Despre acest cenaclu s-ar putea scrie multe. La fel şi despre oamenii ce-l compun. Întîia atestare documentară a unui cenaclu SF la Cluj datează din 1987 (în Almanahul Anticipaţia), însă mărturiile orale ne trimit într-o lungă călătorie în timp. Se pare că cenaclul a fost fondat în vremuri imemorabile de către însuşi patriarhul genului, domnul Ion Hobana, căruia îi datorează şi numele. Activitatea acestui cenaclu s-a desfăşurat cu intermitenţe, date mai precis se ştiu din 1982. De-a lungul timpului s-au schimbat multe rînduri de membri, iar cenaclul a fost botezat cu nume diferite; asta deoarece, dacă unei anumite categorii de studenţi numele **V. Papilian** nu le spunea nimic, pe alţii îi punea pe fugă (medicinişti, care-l cunoşteau doar din cursurile de anatomie). A funcţionat, aşadar, sub numele de **Aergistal** în vremea Pecican-ilor (Ovidiu & Alexandru), mai tîrziu s-a numit **SFera**, apoi **Algeron**, pentru ca, în sfîrşit, să-şi recapete titulatura originală.

În ultimii ani, cenaclul **V. Papilian** a ieşit din starea de anabioză în care se afla, reînnoind legăturile cu fandomul. Şi totuşi în 1991 am avut o surpriză neplăcută. La RomCon-ul de la Sîngeorz am fost întîmpinaţi cu expresii de genul; „Voi cine Drakku mai

sînteţi", iar mai apoi în **Quasar** nr.5, am fost numiţi „cenaclul Victor Barbilian din Cluj".

Generaţia ultimilor ani cunoaşte actualmente un moment de entuziasm, concretizat de unele realizări: premii numeroare obţinute la concursurile naţionale, manifestarea „Zilelor cenaclului V.Papilian" a cărui a treia ediţie va avea loc anul acesta (19-21 martie), şi apariţia unui mult aşteptat fanzin (Aergistal).

Ca oricare cenaclu care se respectă cenaclul nostru are un preşedinte de onoare, domnul Mircea Opriţă.

Preşedinte în exerciţiu Mircea Naidin, secretar Mihai Victor Stoica. Membrii de bază: Ancuţa Măriej, Lucia Keserii, Ionel M. Benta, Adrian Moldovan, Adrian Coroianu, Bordea Eugen, Purcărin Paul, Sergiu Socaciu, Eugen Sasu, Voicu Radu, şi alţii al căror număr ar atinge cifra 25.

Şedinţele au loc în fiecare joi de la ora 18,00, precedate fiind de un film SF. Se citesc lucrările, se comentează filme, se fac planuri. Aceştia sîntem noi. Cine ne doreşte ne poate contacta la adresa:

Casa de Cultură a Studenţilor
Cenalul de Anticipaţie
V. Papilian
Piaţa Păcii 1-3
Cluj 3400
(tel.095/11.80.24
fax 095/11.74.57)
(Ionel M. Benta & Mihai Victor Stoica)

Reprezentanţii Jurnalului S.F. în:

CRAIOVA – Mircea Liviu Goga, str. Ştirbei Vodă nr. 3, cod 1100, tel.094/13.29.23; Victor Martin tel. 12.28.19

CÎMPINA –Sabin Dăniţă,str. Orizontului, bl. 41, etaj 9,ap.38, tel. 333533

CLUJ NAPOCA – Victor Stoica, str. Răşinari nr. 2, ap. 52, tel. 095/40620

PIATRA NEAMŢ – Dan Popescu, of. poştal 3 – CP 49, tel. 093/15685

BACĂU – Adrian Ionescu, tel. 093/12.40.86

TIMIŞOARA – Muscă Adrian, of. poştal nr. 8, CP 707, tel. 096/15.96.48

BUZĂU – Dana Băjenaru, tel. 097/431802

IAŞI – Sorin Simion, tel. 098/14.66.31

BRAŞOV – Călin Giurgea, tel. 092/12.25.73

CERNAVODĂ – Laurenţia Teodorescu, tel.091/38065

PLOIEŞTI – Dan Tărăcilă, tel. 097/14.73.87

GALAŢI – Cristian Biru, tel. 093/45.65.92

TULCEA – Nicolae C. Ariton str.1848, bl.2, sc.G, ap. 9

RÎMNICU VÎLCEA – Cristian Cocea 094/725467

GIURGIU – Florin Grofu 0912/13280

ULTIMA ORĂ

● Redacţia JURNALUL SF urează „LA MULŢI ANI! " domnului Mihai Grămescu.

● Sîmbătă, 13.02.1993, Fundaţia Vladimir Colin a fost gazda primei reuniuni de lucru a secţiunii române a WORLD SF AP (Association of Professionals).

Naşterea acestei secţiuni a avut loc la Sîngeorz-Băi cu ocazia RomCon-ului 92, din iniţiativa domnului Ion HOBANA; pînă atunci WSFAP avea doar doi membrii din România - Mircea OPRIŢA şi Ion HOBANA.

Principalele subiecte de discuţie au fost de natură organizatorică;

● a fost ales un nou secretar Ştefan GHIDOVEANU

● s-a discutat problema participării la HELICON 93

● s-a hotărît redactarea unui referat cu privire la evoluţiaSF-ului românesc de la EuroCon-ul 92 pînă în prezent.

Următoarea şedinţă va avea loc pe 13 Martie, data de 13 părînd a fi o zi favorabilă SF-iştilor profesionişti.

Dan POPESCU

Întîlnirile anului 1993

● În anul 1993, se vor desfăşura următoarele activităţi SF:

8/12 Aprilie

Eurocon '93, Hotel de France, St. Helier Jersey, UK. Const: 20 pounds. Contact Helicon, 63 Drake Road, Chessington, Surrey, KT9 1LQ, UK.

ColoniaCon

Cologne, Germany. Contact: Achim Mehnert Mauritiussteinweg 1,5000 Koeln 1, FRG.

28/31 Mai

Mexicon, Scarborough, UK. Contact 121 Cape Hill, Smethwick, W. Midlans, B66 4SH, UK.

25/27 Iunie

Czechoslovak naţional con, Symperk. Contact: SFK Makropulos, Petr Konupcik, Na Vyhlidce 1,787 01 Sumperck, Czechoslovakia.

3/4 Iulie

6th SF days NRW, Düsseldorf, Germany. Contact: Heinrich Spork, Am Snnenberg 38, W-4630 Bochum 5, FRG.

6/8 August

Intercon '93, Norway. Contact: Intercon '93, Postboks 121 Vinderen, N-0319 OSLO 3 Norway.

27/29 August

French National convention Orleans, France. Theme „Women and SF". Contact: Danielle Martinigol, 1 rue Gabrielle-Jaillard, F91070 Bondoufle, France.

3/6 Septembrie

Confrancisco, San Francisco (Worldcon). Contact: Confrancisco, PO Box 22097, San Francisco, Ca 94122 USA.

Aşteptăm notele cititorilor pentru prozele prezentate în concurs. Reamintim faptul că vom acorda un premiu pentru CEL MAI FIDEL CITITOR.

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Editor general:
Dumitru THEODORU

Colegiul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Costel BABOŞ, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, Cristian BIRU, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Cotizo DRAIA, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Laurenţiu NISTORESCU, Angela POPESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Florin URSU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti
tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Coperta de: Boris VALLEJO

Tendințele filmului science fiction în deceniul 9 (II)

CELEBRUL **Războiul stelelor** (1977, George Lucas) continuă în 1980 cu **Imperiul contraatacă**, regizat de Irvin Kershner, apoi în 1983 cu **Return of the Jedi**, regia Richard Marquand. Dacă în **Imperiul contraatacă** trama capătă o neașteptată dimensiune tragică, iar inventivitatea realizatorilor este parcă mai surprinzătoare ca oricînd, în schimb **Return of the Jedi** se pierde într-o acțiune confuză, tinzînd spre parodie, uneori involuntară, în timp ce imaginația lasă de dorit (se reiau elemente din primele două filme).

Un alt ciclu filmic, inițiat în 1979 și desăvîrșit în 1982 și 1985, este cel alcătuit din filmele **Mad Max, Mad Max 2: The Road Warrior** și **Mad Max 3: Beyond Thunderdome**, toate regizate de George Miller. Locul acțiunii: Australia unui viitor nedeterminat, în care societatea, ieșită dintr-un război poate atomic, se dezintegrează lent. Pe tot cuprinsul continentului enclave umane rezistă în jurul ultimelor rezerve de combustibil, înfruntîndu-se violent cu bande de mutanți. În acest decor apocaliptic trăiește Mad Max, fost polițist, care sfîrșește prin a ieși din izolare, intervenind de partea Binelui în conflictul maniheist născut pe ruinele fostei civilizații. De fiecare dată, victoria lui Mad Max este echivalentă cu o înfrîngere personală, lăsîndu-l la fel de viăguit și izolat ca la început. Pentru cei pe care i-a ajutat, el nu e decît o amintire, un personaj de basm. La acest nivel, trilogia Mad Max descrie mitizarea, crearea unui nou folclor. Cele trei filme sînt atît de reduse la esențial, la primar, atît de simplificate ca motivații, subiecte, personaje, atît de delocalizate spațio-temporal, încît cad la nivelul arhetipurilor. Această „cădere" e tot mai evidentă cronologic, în special în **Beyond Thaunderdome**, chiar dacă povestea propriu-zisă își pierde din suflu, alunecînd spre parodie.

Robocop (Peter Weller) et Lewis (Nancy Allen).

Un scenariu post-holocaust diferit este cel propus de Konstantin Lopușanski în **Scrisori de la un om mort** (1986). Umbra lui Tarkovski (Lopușanski a fost asistent de regie la **Călăuza**) planează peste acest film la tot pasul: secvențele în sepia, peisajul cataclismic înecat de gunoaie, muzeul inundat și biserica ruinată. Abundența iconografică tarkovskiană este deseori obositoare; acolo unde Tarkovski esențializa, Lopușanski supralicitează. Și totuși el e mai mult decît un simplu emul al marelui regizor rus, mărturie stînd cîteva secvențe de o rară frumusețe plastică. Trasînd o filiație oarecum inversă, descoperim **La mort en direct** (1979), de Bertrand Tavernier, film în care societatea a eradicat maladiile, persoanele bolnave (extrem de rare) fiind subiectul unui program de televiziune în direct, de unde și titlul filmului. Un reporter, ai cărui ochi au fost înlocuiți cu camere de televiziune, intră în intimitatea unei femei bolnave de cancer pentru a transmite, fără știrea ei, aceste ultime săptămîni de viață. Numai că el se va îndrăgosti de victima unui voyeurism instituționalizat... Creația regizorului francez, sub aparenta simplitate și delicatețe psihologică, pune în discuție problema răspunderii morale a mass-mediei, în general, și a individului uman, în particular.

S-a observat probabil insistența și eforturile pe care cele mai multe din filmele discutate pînă acum le-au depus pentru a-și face mediile insolite propuse cît mai credibile. În principal, aceste eforturi vizează calitatea trucajelor, precum și reevaluarea designului în cadrul decorurilor de studiou. Tendința menționată e vizibilă și în literatura sf a anilor '80, mai cu seamă într-un roman cum ar fi **Neuromancer** (1984), de William Gibson, care degajă o uluitoare forță de sugestie, de concretizare a spațiului textual.

Acest „efect de real" cu totul deosebit era vădit, deja în 1979, în celebrul **Alien. În spațiu** (1981), regia Peter Hyams – reluare în cheie sf a westernului **La amiază** – își desfășoară acțiunea într-o colonie minieră de pe Jo. Ambianța claustrofobică ne propune o aparent nesfîrșită întretăiere de bare metalice, alcătuind paralelipipede etajate, străbătute de scări încrucișate peste care viermuiesc oameni reduși la o existență larvară. **Escape from New York** (1981), regia John Carpenter, postulează existența unui Manhattan transformat în penitenciar al S.U.A. Dominînd plot-ul de minimă rezistență, din film rămîne imaginea cartierului new-yorkez, împrejmuit de o uriașă incintă betonată, străzile sufocate de artefactele unei epoci cîndva prospere, casele abandonate, strania faună subterană din rețeaua de canalizare, insolitele ornamente ale rarelor vehicule. **Blade Runner** (1982) regia Ridley Scott, adaptare a romanului **Do Androids Dream of Electric Sheep?** de Philip K. Dick, e filmul care a schimbat integral și definitiv „fața" cinematografului sf. Creație a lui Scott (absolvent al lui Royal College of Art din Londra), Syd Mead („viitorologul artelor vizuale") și Lawrence G. Paull (designer cinematografic), Los Angeles-ul din 2019 oferă un tablou de neuitat: „Pe străzile cufundate permanent în supersmog mișună un ghiveci uman de rase care vorbesc într-un sos de limbaje pigmentat cu engleză, spaniolă și japoneză. Locul acesta este Babel și Babilon, South Bronx și Brasilia, o crustă de mahalale mizere deasupra cărora plutesc turnurile și ziguratele unei societăți de consum aflată la apogeu. Din cer atîrnă descendenți gigantici ai pneurilor marca Goodyear iar în bezna galactică pîlpîie reclame luminoase ce invită la deliciile unei vacanțe „extraterestre" sau vestesc pretutindeni prezența consolatoare a jocurilor computerizate Atari."* În această cangrenă generalizată, Harrison Ford, în rolul detectivului, este reeducat din punct de vedere uman chiar de către androizii pe care trebuie să-i retragă. Alt nivel de lectură al filmului îl constituie problematica identității umane, temă principală în romanul lui Dick. Un film remarcabil realizează Teryy Gilliam în 1985: **Brazil**. Plot-ul imposibil de rezumat se desfășoară într-o distopie nebună-nebună, o lume delirantă născută parcă din încrucișarea lui Swift, Kafka și Orwell, un carnaval coșmăresc imposibil de descris, o sarabandă a absurdului peste care tronează lozinca: „Bănuiala naște încredere". Spectacol eminamente vizual, **Brazil** oscilează în permanență între comedie neagră, satiră feroce, omagiu cinematografic, parodie dezlănțuită a genului și spectacol suprarealist, interogîndu-se asupra distincției dintre aparență și realitate, împlinire și neîmplinire, conformism și răzvrătire.

Poate cel mai interesant film (nu neapărat sf) al deceniului abia încheiat este **The Navigator** (1989), regia Vincent Ward. Într-o Nouă Zeelandă feudală, posibil decăzută în urma unui cataclism nuclear, un grup de proscriși, conduși de un adolescent, întreprind un pelerinaj pentru a fixa o cruce în vîrful unei turle. Turla aparține unei biserici părăsit și îngropat, iar atunci cînd pelerinii coboară în scobitura care-o adăpostește, o străbat ieșind undeva sub pămînt, în Auckland-ul anilor '80. În jurul acestui film, deosebit de apreciat la festivalurile la care a participat, s-a vorbit mai ales despre influențele tarkovskiene și, în special, de certele filiații tematice și ideatice dintre cei doi regizori, depășind o simplă emulație, fie ea și creativă, mergînd în direcția conturării unui univers artistic propriu tînărului neozeelandez.

În loc de concluzii – Deceniul nouă a asistat la o tot mai pronunțată comercializare a genului, atît filmic cît și literar; au fost create trame facile, subiecte puerile conducînd la finaluri pripite, caracterizări superficiale, ideatică și tematică minime, destinate a susține spectaculosul epic, efecte speciale tot mai sofisticate, importanța crescîndă a design-ului, nu numai în film, ci și în lumea modernă. Mai pe scurt, tendința generală a fost perfecționarea tehnică și industrială în detrimentul vizibil al conținutului. Subiectele și temele abordate au fost tradiționale, fiind însă îmbrăcate cu haine noi, sclipitoare. Rareori această primenire formală a adăugat o dimensiune nouă în planul tematic. Cu puține excepții, filmele sf ale anilor '80 au abandonat angajarea și forța celor din deceniul opt, cizelîndu-și în schimb la maximum discursul narativ.

Este evident că, pentru evoluția genului, deceniul următor ar trebui să ducă la o hibridizare a acestor două direcții, dublată de un plan filozofic care să împrospăteze „povestea-bis".

O altă tendință îmbucurătoare este orientarea cineaștilor spre opere majore literare ale genului. În perioada discutată s-au ecranizat, cu mai mult sau mai puțin succes, **The Lathe of Heaven** după Ursula K. LeGuin și **The Martian Chronicles** după Ray Bradbury în 1980, **Malevil** după Robert Merle în 1981, **Blade Runner** după Philip K. Dick și **The Thing** după **Who Goes There?** de John W. Campbell în 1982, **Dune** după Frank Herbert, **2010: The Second Odyssey** după Arthur C. Clarke și **1984** după George Orwell în 1984. Cinematograful sf, în vîrstă acum de 90 de ani – primul film sf a fost **Călătorie în lună** (1902), în regia lui Georges Mélies – rămîne însă, în continuare, dator marilor romane ale genului.

*) Jack Kroll, în revista Neewsweek, 1982 – n.a.

Cristian Lăzărescu ✍

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustațiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA, Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA
Corectură:
Neguța SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Helen TUDOR
Montaj offset:
Daniela ȚOȚAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Şi El cînta...

Crescuse într-o singură noapte şi nu se obişnuise cu noile sale dimensiuni. Îşi amintea lumea din care plecase, drumul lung, frigul ce-i îngheţase, pentru o vreme, simţurile, încăperi înalte, intens luminate. Auzea sunete melodioase, al căror sens nu-l înţelegea. Siluete neclare persistau printre imaginile ce-i înceţoşau gîndurile.

Bănuia că fusese trimis acolo cu un scop pe care nu reuşea să îl descopere.

O vreme, nu făcu decît să crească tot mai înalt, întinzîndu-şi ramurile spre cer. Soarele îi reîncărca sistemele bio şi de aceea căuta să ajungă cît mai aproape de razele binefăcătoare. Zilnic primea noi date despre sine şi despre El. Aflase că se numesc oameni, că un război nimicitor îi alungase de pe planetă, că EL este rodul creaţiei LOR, trimis cu un ţel ce încă îi rămînea obscur. Oamenii pretindeau că îl va afla singur.

– Cînd? întrebase. Dar nimeni nu-i răspundea.

Era vulnerabil. Nu pricepea lucruri pe care le intuia ca fiind extrem de simple, căci, atunci cînd îi chestiona pe El, rîdeau şi-i spuneau:

– Lasă, ai să afli singur, mai tîrziu...

Odată cu prima ploaie îi apărură frunzele. Crengile sale se acoperiră cu mii de palme verzi care prindeau nisipul şi-l îndepărtau de trunchi constituiau paveze contra vîntului. Se simţea invincibil, iar El ştiau asta. Curînd, transmisiile încetară. Copacul rămase părăsit pe o planetă moartă. Situaţia ajunsese să-l deranjeze destul de mult pentru a-l obliga să se gîndească la posibilitatea creării unei forme de viaţă similară cu a lui.

– Bravo! Asta aşteptăm de la tine.

De cînd nu le mai auzise vocile?... De ce reveneau acum, cînd nu mai avea nevoie de El?

– Deţii o putere prea importantă pentru noi şi nu te putem susţine la infinit. Dacă ţi-o iroseşti, tot efortul nostru a fost în zadar.

Erau absurzi. Cum să-l susţină El, atît de slabi, atît de mărginiţi?

Copacul emise un sunet ce aducea vag cu rîsul. Îl amuza ideea unui ajutor venit din partea unei civilizaţii mediu dezvoltate, în comparaţie cu el.

– Fără circuitele speciale puse de noi ai fi fost un simplu copac. Te vei supune.

– Atîta timp cît consider că nu greşiţi, zise EL.

Transmisia era din nou întreruptă. Copacul se cufundă în somnul pe care El i-l impuneau după fiecare discuţie. Ştia că erau momentele în care primea toate informaţiile şi nu se împotrivea...

Peste cîteva zile, întreaga planetă vibra de viaţă. De acolo, din înălţimi, copacul vedea cum iau fiinţă noi specii. Trunchiul îi era străbătut de acorduri pe care nu le cunoştea. Era fericit.

– E cazul să te întorci.

Să se întoarcă?... Uitase că venea din lumea unui alt soare. Iubea această planetă, singura pe care o cunoştea. Şi-apoi, micului său univers îi lipsea cel mai important element: omul.

– Omul... Noi sîntem oameni.

– Oamenii altei lumi. Planeta nu-i a voastră. Nu poate primi nişte războinici.

– Războaiele s-au sfîrşit de mult.

– Veţi inventa altele.

– Şi crezi că ei nu vor găsi armate dispuse să lupte?

– Legendele lor vor povesti despre voi.

– Ai spus că ni te vei supune.

– Atîta timp cît consider că nu greşiţi. Mi-aţi dat posibilitatea de a deveni autonom.

– Eşti sigur că nu comiţi o eroare?

– Nu mai mult decît aţi făcut-o voi la crearea mea.

Îşi încordă toate puterile. Dorea să pună în cei cărora le dădea viaţă perfecţiunea şi frumuseţea unei întregi galaxii.

Şi cînd primul om îşi înălţă braţele spre cer, cei de pe planeta ascunsă printre stele auziră uimiţi cum copacul cîntă...

Ioana MUNTEANU ✍

Techno-love

(space requiem)

is dedicated to Freddie Mercury

Ai murit prietene...

Abia acum înţeleg ce înseamnă că fiecare om rămîne prizonierul propriului destin.

Ai sacrificat totul, chiar şi pe cei pe care-i iubeai, ca să cucereşti Infinitul. Deşartă iluzie! Ai uitat însă că Timpul este cel mai mare duşman al omului.

Nimic nu-i mai dureros pe lume ca moartea.

Moartea, această trecere de la fiinţă la nefiinţă, era fenomenul pe care încercam să mi-l explic, să-l înţeleg, să-l pătrund. Uneori doream şi eu să mă îmbolnăvesc, să sufăr, să simt apropierea morţii, să o pot studia, să o înfrunt...

Mi-e greu fără tine. Ne cunoşteam atît de bine încît n-am avut aproape niciodată nevoie de cuvinte ca să ne putem înţelege. Ne-au ajuns ochii. Ne priveam şi era suficient. Era... În ochii tăi se reflectau norii (după care ai tînjit atît de mult) călătorind pe cer, ca dîră de ceaţă într-o prăpastie fără capăt. Şi acum ochii, cei mai frumoşi şi expresivi ochi pe care i-am văzut vreodată, s-au închis pentru totdeauna.

Grafică : PAŞOL- COSTINESCU Silviu

Mi se pare stupid că odată cu moartea totul să dispară.

Uneori te întîlneam pe puntea de comandă, acolo unde luminile sînt mereu voalate, iar stelele strălucesc în toată splendoarea lor. Plîngeai, gîndindu-te probabil la Ea. Întotdeauna te-am înţeles. Ne legasem unul de viaţa celuilalt, insuflîndu-ne reciproc ideea că unul fără celălalt nu vom putea trăi. E oare cu putinţă? Deci s-a întîmplat în cele din urmă şi asta?

Te-ai dus prietene pe drumul fără întoarcere. Nu ai făcut nimic extraordinar în viaţă! Oricare din oameni ar fi putut s-o facă. Însă le-a lipsit curajul... Ai făcut Călătoria, ca să arăţi lumii că se poate. Că omul poate înfrunta Infinitul. Ţi-ai oferit cea mai mare bucurie a vieţii tale!

Acum am rămas singur; e atîta linişte în jurul meu.

Ai murit prietene, lăsînd în urmă curcubeul inimii tale. Ai fost un poet. Iubeai frumuseţea unei flori ca pe o minune a lumii. În mintea mea ciocănesc necontenit crîmpeie din vorbele, din dorinţele tale: „...un cer, o floare, o dragoste niciodată nu va muri!"

Acum nu-mi va mai răspunde nimeni. Cu tine nu mă simţeam singur. Pentru tine am să recit lucrurile pe care nu le-ai pierdut: cerul înnourat de deasupra noastră, coasta înverzită a dealului pe care stăm, flăcările cu nenumărate culori, oceanul... Nimic nu ai pierdut. Pe toate acestea le ai. În suflet.

Adio, prietene!

Privesc cu durere la trupul tău expulzat în depărtări, înghiţit de vidul veşnic îngheţat. Printre stelele ce nu-ţi vor mai părea atît de departe, te vei simţi liber. Vei fi alături de Infinit, te vei contopi cu Infinitul...

În nava asta, între ieri şi mîine, nu te aveam decît pe tine.

Nu, nu mai pot, nu mai vreau să-mi pun întrebări, să caut răspunsuri. Nimicnicie... să stai şi să priveşti lutul inert al fiinţelor celor mai dragi, fără să poţi interveni, fără să poţi împiedica această nemişcare.

Îmi vine să plîng. Dar nu pot. Pentru că sînt doar un biet robot, un cibercreier senzorial. Un Nemuritor.

BELEI Aurelius ✍

O idee S.F.

Mircea Liviu GOGA

Mulţi fraieri îşi încep povestirile SF cu chestii de genul: „Nava spaţială Tornado tocmai decolase de pe pista de lansare de la Ortiz, cînd..."

Alţi fraieri încep prin a comite:

„În anul 4250, în vremea celui de-al patrulea Imperiu Galactic..."

Rahat.

– Cititorii s-au săturat de banalităţi – mormăi Hiro. Ce dracu', oamenii nu vor izbuti niciodată să părăsească şabloanele astea idioate?

Îşi scărpină obrazul stîng mirîndu-se cît de repede îi crescuse barba şi îşi apropie faţa de senzorul interfonului.

– Pavole!

Nici un răspuns.

– Bă! Conectează-ţi aparatul auditiv!

– Ce naiba vrei?

Cel interpelat catadicsise, să intre în raza senzorului interfonului propriu.

– Tu cum crezi că ar trebui să înceapă o povestire SF ?

– Mă, ţie ţi s-a spart femeia de cauciuc şi n-ai de lucru – se hlizi Pavol.

– O s-o înlocuiesc cu fotografia mă-ti! – bufni Hiro. Dă o idee, bă deşteptule!

– De ce dracu' faci pe literatul dacă eşti neputincios?

– Neputincios a fost tac-tu, de-a apelat la banca de gene, iar ăia au greşit eprubeta, au băgat sămînţă de taur şi a ieşit un bou! – i-o trînti Hiro, regretînd că apelase la ajutor colegial şi grăbit s-o încheie.

– Ne, ne, stai, nenişorule, nu te retrage din dialog în carapace! – îi sesiză celălalt intenţia. Adică, mă bagi întîi în seamă şi pe urmă treci la invective?

– Ai chef de taifas?

– Păi ce să fac? Schimbu-i greu şi vremea-i lungă. Dacă mi-a venit rîndu' să mă dezgheţe!

Urmă o mică pauză.

– Bă, – reluă – de fapt ai şi tu dreptate să-ţi omori timpul cu tîmpenii. Eu am 460 de ore pînă la recriogenizare şi deja m-am tîmpit tot citind romane poliţiste.

– Asta se vede imediat – rosti Hiro, ceva mai puţin conciliant. Dar eu căpiez în mod creator. Ce zici, mă serveşti?

– Nu prea văd cum. Ţi-am spus ce-am citit: doar de-ălea poliţiste. Pot să-ţi enumăr toate modurile în care se ucide o soacră cu speederul fără să fii descoperit. Sau, dacă vrei, am găsit şi cîteva idei despre utilizarea roboţilor în măcelărirea vreunuia a cărui mutră nu-ţi convine. Dar pe astea ţi le spun după ce ies din schimb, e mai bine aşa. Aş mai putea să-ţi explic cum se sparge codul de acces către zona de memorie în care bunicul tău şi-a depus testamentul, ca să-l modifici în favoarea ta...

– Rahat. Astea-s chestii de actualitate – oftă Hiro.

– Tocmai. Altele nu cunosc. Şi nu le am de loc cu SF-ul. Dar tot nu mi-ai explicat: de unde te-a lovit meteoritul ăsta de idee să scrii o povestire SF, sau cine a fost persuasivul care şi-a bătut joc de tine?

– Nu ţi-am spus? Ce Dumnezeu, doar am făcut-o deja!

– Acum opt sute de ore era de serviciu Pavol Trinit, frate-meu. I-oi fi spus lui.

– Da? Se poate. Zău că nu mai ştiu. Păi, uite: ne-a sosit pe fax, prin subspaţiu, acum vreo... două luni să zic?... stai puţin, trec în timpul convenţional... da, cam două luni... mă rog, printre alte ştiri şi chestia asta. Ţi-o citesc: „Asociaţia Planetară INTEL a scriitorilor anunţă lansarea unui concurs de literatură science-fiction. Pot participa atît cetăţenii locuitori ai Terrei, cît şi emigranţii din afara şi din interiorul Sistemului Solar. Nu sînt admise la concurs nici una dintre formele de inteligenţă extraumane cunoscute. De asemenea, se interzice în formularea ideii de bază a lucrării utilizarea computerelor, dar se acceptă utilizarea lor la rectificări ţinînd de gramatică şi stil, precum şi alte operaţii de rutină. Scopul concursului: dezvoltarea calităţilor imaginative ale subiecţilor umani. Motivele discriminării faţă de speciile raţionale cunoscute nu intră sub incidenţa Chartei Egalităţii, fiind legate doar de diferenţele din procesul conceptualizării şi simbolizării"...

– Nu pe dracu'! – mîrîi Pavol. Le e frică de cetieni, le-ar rade ăia toate premiile şi noi ne-am face de rîs!

– În sfîrşit... – încearcă să-l tempereze Hiro. „Lucrările – continuă să citeze – pot fi trimise pînă pe data de..." mă rog, ar mai fi vreo trei luni...

– Convenţionale?

– Normal!

– Bună treabă. Păi, bine, mă, „creativule", scrii tu pînă la data fixată o chestie inteligentă care să ia şi premiu? Că ştii, nu-i totuna...

– Păi, aşa sper.

– Speri mata, da' speri degeaba. Singurul lucru inteligent pe care ştiu să-l fi auzit de la tine şi care a reuşit să rezolve o situaţie e chestia din bomba aia de pe Marte. Ţi-aduci aminte? În cîrciuma aia împuţită! Cînd te-ai ridicat exact la timp şi-ai zis: dăm de băut la toată lumea! Altfel ne băteau băieţii ăia de ne suna apa. Erau al dracu' de vînjoşi, ai văzut ce măciucă purta eridanianul?

– Mulţumesc că-ţi aduci aminte şi că nu mă-njuri ca atunci. Am plătit şi eu cu două cartele de credit, nu numai tu! Hai s-o lăsăm. Zi-i mai bine ce fac eu acum. Măcar un capăt de aţă de-aş avea.

– la nişte catgut de la „chirurgie"...

– Tare eşti isteţ! Am vrut să zic: un fir! Un început!

– Isteţ eşti matale, băieţel. Degeaba ai începutul, dacă n-ai şi restul.

– Bine, mă rog. Zi-i o temăSF !

– Păi, eu ştiu? Poate călătoria în timp...

– E realizată deja fizic, ce dracu'! Nu vreau subiecte din cotidian. Îmi trebuie ceva SF!

– Mă, noi nu sîntem scriitori. Nu pricep de ce tu ţii morţiş să devii. Ce nu-ţi prieşte? Eşti cosmonaut? Eşti. Eşti chiar şef de echipă? Eşti şi asta. Mişuni actualmente pe un cargou care cară spre Terra douăzeci de milioane de tone de minereu? Mişuni. Explică-mi ce te-a apucat.

– Pe dracu', m-a apucat. Pe tine ce te-a apucat să citeşti romane poliţiste? Vrei să devii detectiv particular? Că în Poliţie nu cred să te primească, ai deja diplomă...

– Ha, ha! Mă, băiete, cred că faci un fix. Aş zice să te potoleşti pînă nu se alarmează psihiatrul nostru. Acu', ai noroc: e pus la gheaţă cu ceilalţi. Dar tot va fi decriogenizat pînă la urmă.

– Bine, mă, halal coleg te pretinzi a mai fi!

– Mă, iartă-mă, am greşit: am spus adevărul. Acu', ca să te mint frumos, ce să zic? Mai încearcă, poate iese ceva.

Pavol rîse măgăreşte, apoi rîsul se întrerupse, iar Hiro pricepu că interlocutorul său ieşise din bătaia interfonului.

– Mai du-te-n mă-ta – mormăi şeful de echipă.

Azvîrli o privire peste monitoare şi se convinse că totul e în regulă. Se întinse, îşi trosni oasele. Apoi căscă.

– Deci, SF – îşi zise. O fi un concurs cu premii? Uite că nici nu scrie... mă rog, o idee SF găsesc eu cumva. Totul e să încep, nu?

Începutul e cel mai greu... Cît despre idee...

Îşi împreună mîinile, implorator:

– O idee, ce dumnezeu, una doar!

CHEIA PIERDUTĂ

„Să minţi, să regulezi, să mori, asta era!"
Louis-Ferdinand Cèline – Călătorie la capătul nopţii

Zăcea pe pervazul terestrei cu picioarele atîrnînd în ceaţă, şi scuipa trecătorii. Inutil gest. Lipsit de eficacitate adică. În stradă, cu 97 de etaje mai jos, ajungea doar o ploaie insesizabilă de picături. Nu se sinchisea nici dracu'

În pragul dimineţii holbă ochii, întoarse spatele păduchemiţei, şi se prăbuşi în living. Din fericire vodca înmuie impactul cu podeaua. Cel puţin la nivelul simţurilor. Apoi îl fură somnul.

Pe la opt întredeschise ochii, se zgîi o vreme la ţesătura covorului şi încercă să se ridice. Nu suficient de hotărît însă.

Tîrziu după-amiază repetă tentativa. Să fie oare reuşita numai o problemă de timp?

Ajuns în baie îl podidiră lacrimile. Se smiorcăia deseori cînd îşi privea mutra. Aminitirile, scîrbele astea... Căscă gura ca un cîine spînzurat de lesă. Degeaba, numele nu ieşea. Rămînea întotdeauna împotmolit undeva, pe drum.

Făcu un duş şi se bărbieri. Doamne, cît de puţin ne trebuie pentru a alunga gîndurile negre.

Ceasul susură languros, cu vocea lui Mady Fat-man, amintindu-i că mai avea o oră de pierdut. Înfulecă două sandvişuri şi bău pe-ndelete lichidul maroniu, puţind a cofeină. Cafea braziliană cică. Product of the Moctezuma inc. Atlanta.

Spre miezul nopţii intra, complet restaurat, pe uşa barului „Maxi-sexy". Spelunca aia de lux de pe Ninth Avenue. La masa din colţul stîng Fredy-boy plimba absent arătătorul pe buza paharului. Se trînti graţios pe scaunul din faţa lui. Imediat sosi un „Deep Purple" cu lămîie. Puştiul aruncă o bancnotă de cincizeci pe masă. Hîrtia filfîi o dată, apoi rămase în unghi pe suprafaţa transparentă.

– Da capo, bătrîne! Cu amănunte!

Dolt aprinse cu gesturi rigide o yaata. Sorbi din pahar. Îşi trecu degetele prin păr. Împreună mîinile pe marginea mesei. Ritualul servit tîmpiţilor care plăteau. Începu cu voce sleită.

– În 2003 sexele s-au izolat definitiv, consfinţind geografic starea de fapt existentă. Femelele hotărîseră de-un deceniu că singurătatea le potenţează calităţile (suna intelectual „potenţează"), iar bărbaţii îşi consumau tot mai rarele momente de rătăcire în instituţii specializate, apelînd la profesioniste. Prăpastia se săpase încet şi nu...

– Lasă gargara, Dolt! Hîrţoage didactice am înghiţit destule! Îi aruncă puştiul scărpinîndu-se la rădăcina părului.

– OK, Fredy-son! rînji bătrînul. Scuze! Deci! Vilnius Abott, domnul Vilnius Abott, a mierlit-o cu o fracţiune de secundă înaintea nevesti-sii. Se pare că tocmai îi crăpa ţeasta cu crosa de crichet, în timp ce hoaşca îşi înfipsese dinţii în glezna lui, cînd s-a prăbuşit tavanul. Aşa se stingea ultimul cuplu de pe Pămînt. Prăpăditul ăla de cutremur din 28 septembrie 2002 n-a produs alte pagube. După nici...

– Omule, scuteşte-mă de povestioare ieftine! Îmi provoci greaţă!

– Bine, bine! Cine plăteşte, hotărăşte, nu? Încerc altfel! În 2004 sexul slab a ocupat Eurasia şi Africa, restul revenindu-ne nouă. Bineînţeles că lucrurile nu puteau rămîne aşa. Dumnezeu e treaz şi vede. Războiul s-a încheiat însă rapid şi, o spun cu ruşine, indecis, prin pacea de la Balikpapan. O infecţie, ce mai! În armistiţiu se preciza clar: o dată la şase ani cele două specii urmau să dea ochii în zona tampon din Filipine. Motivele mi se par evidente. În plus femelele se obligau să predea atunci toţi băieţii născuţi între timp. Deşi...

– Dolt, mi-am luat banii şi am şters-o! Ce dracului baţi cîmpii în halul ăsta! Ştii exact ce vreau! Amintirile şi-atît! Amintirile tale goale!

Dolt îşi şterse buzele cu mîneca. Întotdeauna apela la gesturi mîrlăneşti pentru a ameţi patetismul. Afişa o oarecare detaşare.

– Nu ştiu cum să-ncep! O iubeam, ce mai încoace şi-ncolo. Seara, cînd se pieptăna, lumina veiozei căpăta reflexe de aură. Nu era o femeie, era FEMEIA. Cînd mă privea...

Înserarea ascunsese deja conturul mobilelor. Fredy înşfăcă sticla şi o duse la gură. Dinţii clănţăniră înfundat. În radiou răcnea „Open Minds". La fix skann trash-ul. Luă direcţia băii gîngîind refrenul: „Fuck Your pigs, Circe, ha-ha-ha!". Sparse din mers un pahar de perete. Pentru echilibru. Oglinda-i întoarse o mutră şifonată. Se strîmbă la ea. Obrăznicătura răspunse la fel.

– Măi şmechere, îl aprostofă fals arogant, mai bine te-ai bărbieri! Te-ai cam făcut băiat mare!

Răceala aparatului de ras îi dădu o senzaţie plăcută. Încet-încet îl părăsea neliniştea. Ce atîtea sofisme! S-a hotărît, o va face! Numai boşorogul de Dolt, cu poveştile lui... Ignoranţa-i de multe ori o cale comodă spre mulţumire, dacă nu spre fericire. Presupunînd că există aşa ceva.

– Knock, knock, knock on heaven's door! răcni o voce răguşită de dincolo de pereţi. Deschide Edy, puiule! Sînt Francisc cel sfios şi nerăbdarea-mi dă tîrcoale!

Decuplă în silă contactele de securitate. Vrînd-nevrînd trebuia să deschidă. Nimeni nu-l obliga însă la cordialitate. Aşa că rămăsese ostentativ în faţa oglinzii.

– Hello, hello! Dar ce văd? Un adevărat bărbat! Calul alb mai lipseşte!

Fredy catadicsi în cele din urmă să se întoarcă. Obraji buhăiţi, buze conturate cu verde, ochi de viezure vicios. Cam asta înregistră dintr-o privire.

– Zău că nu meritam scîrţîi măgulit introvertul.

– Nu fi timpit! Tot ce-aş face pentru tine ar fi să-ţi îndes şuturi în dos! Şi asta pentru că nu sînt violent. Dacă ai ceva să-mi spui aşteaptă alături. Dacă nu, bate-n altă parte şi ţi se va deschide.

– OK... OK... Nu te enerva, iepuraş! Francisc ştie să aştepte!

– Eu nu! încheie Fredy trîntindu-i uşa de la baie în nas.

Era furios pe sine. Fierbea. Turba. Îl înăbuşea plînsul. Dumnezeii măsii. Dumnezeii Dumnezeilor mă-sii. Cum dracu' ultase că-i venise rîndul? Îşi stoarse fără milă cîteva puncte negre de pe nas. Trase aer în piept şi intră în cameră hotărît să-l expedieze pe greţos. Bineînţeles că ceilalţi ar clasifica gestul ca fiind cretin. Se afla însă la primul contact, aşa că putea beneficia de ceva circumstanţe atenuante. Introvertul deservea întreg etajul. Cîte un apartament pe seară. Patruzeci şi unul cu totul. Nu-ţi venea rîndul prea des. Dar regretele sînt ale celor care au ce pierde.

– Vomită repede şi şterge-o la paişpe! Chris o să ţopăie! Ţi-o garantez!

– Edy, puiule, ştiu că eşti nervos! Francisc înţelege tot! Aşa-i la început! La anu' o să numeri zilele! Numai că Francisc, o lady în fond, s-a pregătit! Uite! Două bilete la „Emmanuelle"! Separeu! Rulează un film cu Richard şi Marx. Eclatant! Nişte faze...

– E-n regulă! i-o reteză Fredy. M-ai invitat, am refuzat, acum şterge-o!

Introvertul îngustă ochii. Sclipea în ei o luminiţă rea. Înşfăcă poşeta din fotoliu şi ieşi fără un cuvînt pe uşa politicos deschisă. Politeţea ca formă de dispreţ.

– Partener neobosit! strigă Fredy în urma lui.

Gata! Sosise clipa! Intră în combinezonul verde-pal, mulat pe corp. Îmbrăcă pe deasupra o jachetă de piele. Îndesă într-unul din buzunare Prabellumul antic, cumpărat pe mai nimic de la un afro. Ieşi pe culoar. Întunericul puţea a cîrnaţi şi-a bere. Duhoarea naturală a clădirii. Ajuns în stradă îşi lipi spatele de zid. Trei sute de metri pînă la parcare. Un individ nu tocmai treaz încercă să-l agaţe. Bîiguia ceva despre bar, bani, noapte... Îl lovi cu genunchiul între picioare aproape fără să-l privească şi trupul se prelinse pe asfalt. Cîteva proiectoare luminau ca ziua capătul străzii. Un filtru. Calm. Orice numai să nu ezite. Şi să nu-i tremure vocea. Se îndreptă direct spre baraj fredonînd încetişor. „Fuck your pigs, Circe, ha-ha-ha!"

– Hei, puştiule, uşurel! Quo vadis? îl interpelă rînjind „Isteţ" zdrahonul de doi metri postat cu picioarele depărtate în mijlocul străzii.

„Un porc de sergent şi-atît."

– Singurel la ora asta? Ţi s-a făcut de-un buzunar la burtă sau te pomeneşti că ai un poponeţ de stricat!

Din umbră răbufniră zgomote de chiuvetă brusc desfundată. Poliţaii. Se făceau că rîd.

– Fără grobianisme, domnu'... supralicită Fredy din start. M-aşteaptă cineva în Top Town. Şi mi-ar părea rău dacă ar trebui să-i explic c-am întîrziat din cauza glumelor îndoielnice ale unui oarecare sergent. Citeam azi că se cer voluntari pentru cîmpurile petroliere din Alaska.

În top loculau boşii. Un sol de Eden, plasat mai aproape decît originalul, la capătul liniei de metrou. Cu atît mai dorit deci. „Fericiţii" nu se prea-ncurcau cu cei din Groapă, dar excepţii existau. Iar Fredy ştia că arăta suficient de bine ca să poată trece drept una dintre ele.

Sergentul își șterse instantaneu rînjetul și-i măsură nesigur din cap pînă-n picioare. Cînd privirea-i întîlni catarama de platină, în formă de ochi, care se lăfăia pe pîntecul lui Fredy, la două degete sub jachetă, se-ngălbeni. Dacă și-ar fi dat seama că era o imitație...

– E-n regulă! Vă rog să mă scuzați! Datoria, știți... grohăia matahala pe un ton pendulînd între umilință și dispreț. Toată noaptea își va blestema gura care nu știe să tacă atunci cînd e de tăcut. Iar prăpădiții de polițai meritau toată compasiunea.

Fredy simțea inima izbindu-i coastele. Păși dezinvolt spre elicopter și urcă. Motorul dădu două rateuri, apoi hîrbul se înălță totuși, balansîndu-se ca o rață rătăcită în sia-jul șalupei prezidențiale. Își surprinse mîinile tremurînd. Cam prea ușor mersese. Dar pînă la urmă nebuni de teapa lui nu găseai chiar la fiecare colț de stradă. În optsprezece ani obișnuința și metodele insidios-persuasive ale guvernului tociseră dorințele și șterseseră amintirile.

– Fredy-boy, te-mbeți cu apă rece! Oricum, granița nu-i gardul de la Central Parc! își zise cu voce tare.

Pe sub elicopter defilau deja vilele din Top. În jurul piscinelor luminate feeric se zăreau mișunînd siluetele celor aleși. Aleși de cine la urma urmelor? În nici un caz de el. Îl cuprinse deodată dorința de a-și parca rabla pe gazonul impecabil. Se imagină găurind două-trei țeste înainte ca gărzile să poată interveni. Rînji satisfăcut, de parcă într-adevăr o făcuse.

Două ore pînă la graniță. Apoi dacă ar găsi dincolo o femelă... ăăă... o femeie... Trebuie să aibă și ele țicnitele lor. Iar cu puțină baftă puteau trăi mult și bine pe-o insulă uitată de oameni și de Dumnezeu.

Privi cadranul fosforescent al ceasului. Elicopterul devenise deja o luminiță pe ecranele radar a cel puțin cinci posturi de pază. Timp de o clipă pîlpîi în el dorința de a se întoarce. „Ușurel, ușurel! Nu te pierde cu firea! Tocmai slăbiciunea ți-e tăria! Aparențele... aparențele..." Își șterse fruntea de sudoare. Se simțea obosit. „Nu tragi cu revolverul într-o muscă! O plezneșți cu pliciul!", continuă el să se autoliniștească „Băieții or să-mi expedieze o rachetă-două și gata!" În fond era greu de imaginat că rîșnița lui ar putea zăpăci „creierele" rachetelor. Iar pînă să ridice un aparat de luptă... „Rutina moleșește vigilența! Rutina moleșește vigilența! Rutina...", repeta ca un cretin. Prin colțul din stînga sus al ecranului radar de la bord intră o luminiță. Venea spre el. „Colibri" fără îndoială. Declanșă bruiajul și dispozitivul de amorsare de la distanță. Privirea-i rămăsese agățată de ecran. După cîteva secunde luminița izbucni într-o strălucire albă și se stinse brusc. „Unu la mînă!", chicoti mulțumit de sine. Acolo jos exista cu siguranță un individ care nu-i împărtășea entuziasmul.

Alte două luminițe. Trecuse deja granița, așa că operatorul lansase salva mai degrabă de furie. În scurt timp ecranul era din nou „curat". Plăcut gustul victoriei. Aproape că-și dori un nou atac. Bucuria triumfului domoli însă patima luptei. A jocului? În suflet îi coborî liniștea. Cum era de așteptat, operatorul nu declanșă alarma de luptă. De ce să-și riște prostește slujba? Dimineață va raporta că nu s-a întîmplat nimic deosebit și gata.

Fredy conectă pilotul automat și se întinse cît era de lung. Apoi se destinse. Oboseala îi dădea din nou tîrcoale. Își aminti fără nici o legătură ce spunea Valentin despre somn: „Puiule, fericiții mor seara și învie dimineața! Numai ceilalți visează!" Un tip ciudat, Valentin ăsta. Văzu masa de la „Maxi-sexy". Își privea vîrfurile pantofilor prin tăblie și-l asculta ca de obicei pe Dolt. Cuvintele curgeau moi. „A trecut atît de mult de-atunci, încît nu mai știu dacă toate astea mi s-au întîmplat într-adevăr sau le-am auzit povestite. Iar evenimentele nu se succed, așa cum ar fi normal, ci îmi lasă impresia că s-ar fi petrecut concomitent." Era vocea lui Dolt și parcă nu era. Deslușea o inflexiune străină. Încercă să ridice privirea, dar nu reuși. Jos, pe podea, vîrfurile unor pantofi roșii le atingeau pe-ale sale. Iar cuvintele curgeau în continuare moi. Nu, nu moi! Lipsite de asprime! Delicate! Asta e! Delicate! „Îl iubeam dincolo de mine! Seara, cînd se bărbierea, răspîndea atîta virilitate... Nu era un bărbat, era BĂRBATUL! Mă simțeam ocrotită, iar cînd..." Reuși să ridice privirea. Brunetă, tunsă relativ scurt, ochi căprui și adînci, iar buzele... Te înnebuneau pur și simplu. Se aplecă peste o masă și... Țiuitul ceasului îi tulbură visul. Ridică pleoapele strivind o înjurătură între dinți. „Domnule, din cauza deteriorării condițiilor atmosferice am fost obligat să aterizez și..." Decuplă violent pilotul automat. Încercă să-și limpezească privirea. Ca prin ceață zări în spatele parbrizului un cap. Tuns scurt, cu ochii căprui... Bine, dar... Trăsăturile încremeniseră într-o uimire naivă. Cînd schiță gestul de a se ridica, mirarea deveni panică și mutrișoara dispăru.

„Ea e! Și-i al dracului de frumoasă!", mai apucă să gîndească în timp ce se arunca icnind în ușă. Închizătoarea cedă și aterizează forțat în iarbă. Îi trebuiră cîteva secunde pînă-și recăpătă respirația. Silueta se îndrepta spre rîu. Se ridică întărîtat și porni după ea într-un sprint de campion. Distanța se micșora rapid. Tot mai aproape fîlfîia rochia roșie, dezgolind niște coapse de-o albeață ireală. Plonjă ca la fotbal și mîna se încleștă de-o gleznă. Bufnitură și geamăt. Femeia se zbătea sălbatic, dar n-avea șanse de scăpare. Fredy și-ar fi tăiat mai degrabă brațul decît să-l dea drumul. Se rostogoleau prin iarbă, se zgîriau, se mușcau, dar totul fără furie, de parcă executau un ritual de la care nu se puteau sustrage, chiar dacă ar fi vrut-o. Așa trebuia să se întîmple și gata.După un timp oboseala le încetini mișcările, pînă cînd în cele din urmă rămăseseră răstigniți în iarbă. Fredy privind cerul, iar ea cu fața-n jos. O vreme tăcură. Se auzea doar foșnetul vîntului.

– Ți-e frică de mine? șopti întorcînd capul spre ea. Umerii mici tresăltau ușor. Plîngea? Dumnezeule, dar ce-i făcuse? Se apropie în genunchi. Rochia i se ridicase în timpul luptei. Purta bikini bleu. Îi acoperi coapsele, nu fără regret, și o cuprinse cu palmele după umeri.

– Liniștește-te! A fost o prostie, recunosc! Nu m-am gîndit că...

– Nu? Atunci de ce te-ai repezit ca o fiară la mine!

– Tu de ce-ai fugit?

– Pentru că te-ai trezit!

– Asta-i bună! Doar nu era să dorm la infinit numai ca să-ți fac ție plăcere!

Se întoarse și se ridică în capul oaselor, îndepărtîndu-l totodată. Fără bruschețe.

– Și-n fond ce cauți aici? Nu-i teritoriul vostru!

– Dar tu? Te-ai rătăcit cumva?

Izbucniră în rîs. Avea dinți albi și regulați. Se priviră apoi deschis.

– O cafea și-un sandviș ne-ar prinde bine, nu crezi? îndrăzni Fredy. Am de toate în rablă.

Ea îl privi pieziș. Pînă la urmă trebuia să aibă încredere.

– Știu eu? zise doar ca să nu cedeze dintr-o dată. Ritualu-i ritual.

O chema Eleonor, dar își ura numele. Prietenele-i spuneau Nora. Obrajii i se înroșiră discret cînd aminti de prietene. El înțelese și-l bufni rîsul. Se stăpîni totuși. Spre seară își aduse elicopterul lîngă al lui. O bijuterie. Apoi făcură focul și trăncăniră încă multă vreme, pînă cînd somnul îi doborî. Noaptea era caldă, iar lumina lunii crea impresia unei alte lumi, necunoscută lor.

Sorbi din cafea, se aplecă peste masă și încercui data pe calendarul improvizat. Șase luni fix. Își aprinse zîmbind a doua țigară. Se simțea bine, ce mai încoace și-n colo. Fericit chiar. Ce gîndeau oare bărbații din secolul XX în ziua căsătoriei? El nu reușea deloc să se concentreze. Îi venea să țopăie, să cînte, mă rog, chestii de-astea. În nici un caz nu era o zi a rațiunii.

Ideea fusese a ei. Șase luni de probă, locuind separat, adică dormind separat, apoi dacă totul mergea bine, căsătoria. Așa se cădea. Trăiau ei departe de lume, dar nu în afara ei. Acceptase, ce putea face?

Îmbrăcă fracul, își puse papionul și ieși. Casa de la poalele pădurii mai păstra încă ceva din întunericul nopții. Nu se zărea nici o lumină, nici o mișcare, nimic. Încă nu se trezise, cu siguranță. Pierduse noaptea ca de obicei cu tot felul de fleacuri și adormise iar în zori. Zîmbi tandru.

Cînd ajunse la jumătatea drumului zări un petec alb pe ușă. Un bilet? Veșnicele ei jocuri. Orice s-ar spune, nu-i lipsea fantezia. Urcă treptele de la intrare și smulse foaia de hîrtie. Doar cîteva rînduri, scrise pe diagonală.

Dragă Fredy,

Trebuie s-o fac! E mai bine pentru amîndoi! Doamne, de ce trebuie de fiecare dată să ne justificăm faptele? Nu merge și gata! Ai constatat-o și singur! De la bun început nu ne-am înțeles. Poate că mă iubești într-adevăr, dar nu mă interesează soiul ăsta de dragoste păstrată în sinea-ta. De cîte ori mi-ai spus că sînt frumoasă? Sau că ai crăpa fără mine? Sau mai știu eu ce! Răspunde!

Cîndva poate că am simțit și eu ceva pentru tine. Nu-mi amintesc, prea bine. Ai fost totuși primul bărbat cu care m-am culcat (era să spun cu care-am făcut dragoste). Dar asta absolut întîmplător! Nu nega! Oricum, a fost, a trecut. Am dat deja pagina.

Ce să mai tot despicăm firul în patru: ai avut o șansă și ai pierdut-o! Uită-mă! Pămîntu-i mare și viața scurtă.

Fosta ta Eleonor.

Fredy dădu peste cap al doilea „Deep Purple" și vîrî hîrtia de cinzeci în buzunar.

– Păi, cum să-ncep?

NEGATORII (3)

SE ÎNDEPĂRTĂ DE MĂNĂSTIRE ALUNECÎND CU VITEZĂ PE rachetele electrice. Mersul îl purtă alături de un zid înalt, cu smochini plantaţi la bază. Fructe coapte îi căzeau la picioare. Se opri pentru a culege cîteva să-şi umple buzunarele tunicii. De cealaltă parte a zidului se găsea probabil comuna Edjedi. Escaladarea îi părea însă dificilă, fie şi cu rachetele dispuse în poziţie de salt. După toate aparenţele, avea să fie obligat să se refugieze în pădure. Acolo, smochinele aveau să-i fie realmente necesare.

Un mîrîit înfundat îl împietri. Un enorm molos se năpustea spre el, cu capul înclinat şi botul rînjit. Avu exact timpul să scoată de la centură singura armă pe care o poseda, un Kong cu undă de şoc, suficient de eficace să doboare un adversar la mai puţin de zece paşi. Trase. Animalul se prăbuşi.

Imediat, patru călugări, ascunşi îndărătul unui pîlc de arbuşti din jurul unui izvoraş, se precipitară către el. Dispuneau acum de un pretext ca să-l atace. Smochinele, cîinele, două elemente ale unei capcane.

Ţăranii îl izbiră cu cozile uneltelor. Căzu. Îi smulseră arma, fularul, rachetele.

– Demon! Demon!

Cu un efort Nael reuşi să se scoale, mai primi cîteva lovituri şi fugi clătindu-se. Continuă să alerge de-a lungul zidului. Pădurea era aproape, dar observă oameni înarmaţi cu puşti lansătoare pîndindu-l de la margine.

Brusc, simţi că este urmărit. Aruncă o privire pe deasupra umărului. Călugării sloboziseră cîinii. Cinci moloşi înaintau în salturi, desfăşurîndu-se în evantai pentru a-l încercui. Teritoriul comunei se afla în faţă – dar la ce distanţă?! Nu avea cum să scape de duşi.

Din inerţie parcurse încă cîţiva metri. Primul dintre animale îl ajungea. Tăie oblic spre pădure. Prefera o săgeată mortală colţilor cîinilor. Apoi avu impresia că trăgătorii ascunşi de arbori ocheau picioarele...

Nu mai poseda decît un cuţitaş pentru a se apăra. Lama era extrem de ascuţită; poate reuşea să doboare un prim atacator, însă după aceea...

Strigătul sălbatic al Negaţiei se învîrti nebuneşte în mintea sa şi izbucni, în ciuda lui. Nu, nu, nu!

Animalul mai apropiat sări, ferindu-se să-l atingă. Un mod de a se juca.

Fiara îi smulse o bucată de haină. Nael se lăsă în genunchi.

NU!

Îşi acoperi faţa cu mîinile, să-şi protejeze ochii. Nu, nu, nu... Nici un moment nu se simţi totuşi pierdut. Ceva trebuia să intervină, să-l salveze. Colţii i se înfipseră în braţ.

Nu, nu! Negaţia se transformă într-un plînset lung, fără a-şi pierde încărcătura de speranţă.

Un al doilea rînd de fălci i se încleştă în ceafă. Nu...

Îşi pierdu cunoştinţa. Cel puţin aceasta fu impresia lui. Fără discontinuitate însă, primi peste faţă un jet de apă. Şi pe urmă, lovituri de picioare în coaste, nu foarte violente, ci ca şi cum agresorul ar fi încercat să-l trezească doar.

Se deşteptă. Se strădui să se îndrepte. Era înconjurat de bărbaţi şi de femei în uniforme gălbui, culcat pe o pajişte, la marginea unui codru care nu semăna cîtuşi de puţin cu cel al mănăstirii. Cum fusese transportat acolo?

Se ridică în genunchi şi zări pe deasupra arborilor construcţiile înalte ale centrului monastic, la doi-trei kilometri.

Nu formulă nici una din întrebările ce i se învălmăşeau în minte. Gărzile din jur erau mai scunde, aproape la fel de ameninţătoare, însă.

– Cred că el este! exclamă una din femei.

O privi. Ea dădu înapoi, cu buzele tremurînde. Un bărbat îndesat, cu părul roşu şi sîrmos, cu un chip bizar de triangular, se apropie de Nael, împungîndu-l cu o spadă scurtă.

– Tu eşti Negatorul solitar?

Instinctiv, fugarul îşi lansă replica:

– Nu există Negatori solitari!

– Nouă puţin ne pasă de Negatori, solitari au ba! proclamă cel ce părea a fi şeful patrulei.

Feţele gărzilor îl contraziceau însă.

– Urmează-ne! Raindi Zaral doreşte să te vadă.

Vîrful sabiei îi atinse spatele. Descărcarea electrică urcă pe coloana vertebrală şi îi explodă în creier.

– E Comunardul vostru? Şi dacă eu nu vreau să o văd?

– Eu sînt sigur că vrei să o vezi! opină şeful.

Nael înaintă încadrat de gărzi pe o alee pavată, şerpuind printre terenurile agricole. Fermele erau mici, locuinţele aduceau a căsuţe triste de păpuşi; pretutindeni domnea o activitate umană şi mecanică febrilă. Recoltele se strîngeau în grabă datorită proastelor previziuni meteo şi a fortăreţelor noroase sumbre ce se ridicau înspre orizont.

Presărînd drumul cu dîre maronii, rău mirositoare, tractoraşe electrice trăgeau remorci încărcate cu gunoi destinat pămînturilor vaste ale comunei.

CASTELUL COMUNARDULUI SE GĂSEA ÎN ALTĂ ZONĂ, FERIT de neajunsurile activităţilor agricole, în centrul unei cîmpii plate, traversate de un rîu şi de şiruri lungi de arbori. O clădire înaltă, jumătate din lemn, jumătate din metal, cu cîte un balcon pe faţadă la fiecare din etaje, cu un acoperiş ascuţit, în două pante. Ferestrele largi în carouri multicolore ocupau mai mult de jumătate din suprafaţa zidurilor. Soarele strălucea în mii de raze, frînte de ţiglele acoperişului.

Încadrînd prizonierul, patrula se îndreptă spre castel. O tînără femeie brunetă, călărind un murg rotat, ieşi în întîmpinarea grupului. Gărzile se plecară în semn de salut şi respect, indicii evidente că se aflau înaintea Comunardului.

Raindi Zaral le răspunse cu un gest proteguitor... Imagine frapantă a noii societăţi rurale, ierarhizate, decadente. Nael încercă un scurt regret pentru geoprogramare. Foarte scurt: ştia că geoprogramarea nu trebuia regretată.

Alţi călăreţi sosiră în galop, făcînd cerc în jurul Comunardului. Cinci fete blonde şi semeţe care semănau toate între ele. Clone rezultate din ultimele experienţe ale geoprogramatorilor, frumoase, viguroase şi idioate. Clonajul sfîrşea aproape întotdeuana cu indivizi handicapaţi mental.

Fetele purtau aceeaşi uniformă ca şi şefa lor, vestă verde, pantaloni de călărie negri, cizme de piele maron. Iar părul lung şi auriu le fluturа pe umeri. Singură, Raindi Zaral avea strîns sub un turban părul scurt.

Cercetă cu atenţie prizonierul.

– Eşti Negatorul solitar?

Nael îi susţinu privirea fără să răspundă. Comandantul patrulei îi făcu semn:

– Urmează-mă!

Femeia îşi cabră calul într-o răsucire brutală, lansîndu-l spre castel. Clonele blonde ţîşniră în spatele ei, iar patrula şi prizonierul le urmară alergînd. Zelul lui Nael fu repede înviorat cu cîteva înţepături de sabie electrică.

Clonele îi aşteptau la intrare, se precipitară spre el pocnind din cravaşe. Fu aruncat pe iarbă, legat, îi fu pus căluş, stîlcit fiind de lovituri şi pe jumătate ameţit. De o bucată de timp se aştepta la un asemenea tratament. Oricum, oamenii comunei îl speriau mai puţin decît cei ai mănăstirii. Fu tîrît în interior şi închis într-o celulă de doi metri pe doi, luminată doar de o fereastruică plasată deasupra unui canal de aerisire, la vreo douăzeci de metri înălţime... Avea la dispoziţie şi un robinet. Un firicel de apă curgea fără presiune. Bău cu nesaţ. Patul nu-i păru teribil de inconfortabil. Se întinsese pe un fel de saltea, din care scăpară cîlţii de lînă murdară. Gîndi: În sfîrşit mă pot odihni! Mult, mult... Starea de somnolenţă îl cuprinse. Albul zilei se estompa. Se întrebă dacă nu cumva locuitorii comunei îl uitaseră. Mai degrabă discutau încă soarta ce i-o rezervau. Se gîndi la teoria sa. Geoprogramarea nu trebuia regretată întrucît era încă prezentă. Îşi modificase pur şi simplu modul de a guverna planeta...

IMPOSIBIL SĂ DOARMĂ. ÎŞI ANALIZĂ CU TRISTEŢE PROPRIA situaţie. Realiză că se găsea închis într-o cuşcă de opt metri cubi, departe de dreptunghiul de lumină care dispărea. Se surprinse lansînd un apel psihic către geoprogramatori, dar cu siguranţă nu-l puteau auzi, în pofida extraordinarelor mijloace tehnice de care dispuneau fără doar şi poate încă. Şi chiar dacă l-ar fi auzit, ce-ar fi putut face?

Am dezertat, îşi zise, aşa cum mi s-a cerut, iar acum sînt nevoit să mă adaptez noii lumi. Am contribuit la demolarea vechii societăţi, jucîndu-mi micul meu rol prin abandonarea Viermelui Lunar. Trebuia. Iar în prezent, am vreo şansă de scăpare?

Culcat pe pat, îşi clătină capul, murmurînd: Nu, nu, nu...

Îl cuprinse un somn agitat, febril şi angoasat. Delira.

Şi în delirul său, chemă în ajutor Negatorii lui Vok Abolitorul. Abolitorule, sînt fratele tău solitar, vino-mi în ajutor! Se ridică să bea, fără a se trezi complet. Visă că era un Negator. Unul adevărat.

Cum de fusese transportat, ca prin minune, de la mănăstire la comună? Poseda puterea revendicată de Vok de a schimba realitatea? Faptul îi părea plauzibil în toropeala sa... În final adormi de-a binelea.

Dimineaţa găsi un castronaş cu supă lîngă uşa celulei. Primi vizita clonelor blonde. Nu înţelese ce doreau. Păreau mute. Îl priviră îndelung, înclinînd din capete. Nu dădură semne să-i fi auzit întrebările. Erau oare şi surde?

Ajungea să le priveşti ca să-ţi explici dorinţa geoprogramatorilor de a reorienta radical civilizaţia umană. Iar clonajul nu constituia decît un exemplu între alte sute de succese îndoielnice ale ştiinţei şi tehnologiei contemporane. Semi-succese, semi-eşecuri; şi unele şi celelalte conduceau lumea pe un drum primejdios. Indicau totodată că un palier fusese atins, o etapă străbătută, o epocă depăşită.

MÎNCĂ. O TÎNĂRĂ ÎN UNIFORMĂ MARONIE SOSI SĂ-L examineze. O întrebă dacă era medic. Ea nu răspunse. Îi fură aduse cărți: un cod de geoprogramare pe care nu depuse efortul să-l deschidă.

Își astîmpără setea. Dormi. Visă.

Petrecu două zile încheiate în celulă.

Apoi fu condus în fața Comunardului Raindi Zaral, îmbrăcată cum o văzuse prima oară, cu o tunică verde și pantaloni negri. De astă-dată purta pe deasupra o mantie din material gri-argint.

– Așadar mai sînteți încă pe aici? făcu ea observîndu-l. Sau negați carecumva faptul?

Nael rămase impasibil.

– Oricum însă, reluă Raindi Zaral, îl veți întîlni pe maestrul Bo Jen, specialistul in Negatori pe care mănăstirea a consimțit să ni-l împrumute.

Comunardul convocase un fel de tribunal într-o sală vastă, situată la parterul clădirii. Lumina palidă, filtrată prin micile ferestre încaroiate, punea în evidență finețea ornamentelor lambriurilor. Într-o nișă, Nael zări un întreg material destinat interogării. Fruntea i se îmbrobodi de sudoare. Raindi Zaral se instală pe podium înconjurată de clonele și statul său major. Nael uitase să bea înainte de a părăsi celula, iar acum îi era foarte sete. Gura-i era uscată, saliva cleioasă i se lipea de limbă. Cuvintele îi veniră pe buze: nu, nu, nu...

Un călugăr chel, cu cei doi metri ai săi drapați într-o robă întunecată, veni cu un aer solemn să se așeze lîngă Comunard. Înclină capul, salutînd asistența. Își agită brațele pentru a pune în valoare hieroglifele pictate cu alb pe mîneci.

– Fiți binevenit, Maestre Bo Jen, rosti Raindi Zaral din vîrful buzelor.

Părea să-i evite ochii.

Maestrul Bo Jen ridică mîna dreaptă, dorind parcă să depună jurămînt în vechiul stil și glăsui:

– Vă voi vorbi despre Negatori. Ființe blestemate, înzestrate cu toate puterile malefice ale diavolului. Ei se pretind capabili să rescrie facerea și să dărîme ceea ce Dumnezeu a creat. Desigur, nu o pot face. Foarte primejdioși rămîn însă. Vok Abolitorul nu-i în stare să abolească ceea ce e, dar știe să răspîndească răul și nenorocirea în preajma lui. Pe unde trece el, trebuie să o recunoaștem, nimic nu mai este ca înainte...

– Cunoaștem! i-o tăie nerăbdătoare Raindi Zaral. Nouă spuneți-ne cum de reușesc Negatorii să perturbe lucrurile!

– Grație puterii lor, pot.

– Ce putere?

– Într-o anumită măsură, sînt în stare să altereze realitatea Domnului...

– Cine le-a dat această forță?

– Diavolul, firește!

– Și ce trebuie să întreprindem pentru a ne apăra?

– Puterea le vine din limbaj. Singura cale de a face inofensiv un Negator este să-i tai limba!

La un semn al lui Raindi Zaral, clonele îl împinseră pe Nael către Maestrul devenit dintr-o dată teribil de speriat.

– Vrei să te ocupi tu însuți de această operație, Maestre? întrebă Comunardul.

Bo Jen avu o mișcare de recul.

– Desigur că nu. Nu eu! Aici nu aveți călău? Mănăstirea vă va împrumuta unul dacă...

– Mănăstirea a devenit foarte gentilă în ultima perioadă!

– Un doctor ar fi de asemeni portivit! pledă Maestrul Bo Jen.

– Și dacă ți-am tăia ție limba, cu tot restul!?

Călugărul se îndreptă din spate, desfăcînd larg brațele.

– Atenție, frați și surori întru Domnul! Din cauza acestui om ne pierdem firea. Este un Negator. Puterea lui acționează asupra spiritelor noastre în a le întuneca!

– Vom vedea! îl întrerupse Raindi Zaral. Propun să supunem torturii prizonierul. Dacă se va arăta insensibil, vom ști că e trimisul demonilor! Iar dacă va reuși să ne scape într-un fel sau altul, vom ști că este-un Negator!

– Deseori Negatorii au stins flăcările care trebuiau să-i ardă! afirmă pe un ton sentențios Bo Jen.

– Au răcit fiarele călăilor! adăugă altcineva.

– Au potolit cîinii asmuțiți asupra lor!

Raindi Zaral ricană, ascunzîndu-și sub capă mîinile tremurînde.

– Nu-mi place să torturez prizonierii. Însă ne găsim în fața unui caz deosebit. Coeziunea comunităților se află în joc; de aceea cred în absoluta necesitate a experienței!

Nael nu-și putu reține un strigăt de groază. Nu-ul izvorît din străfundul ființei sale i se înăbuși în gît și se transformă într-un geamăt de fiară rănită.

RAINDI ZARAL ARUNCĂ UN ORDIN CLONELOR, ÎNTR-UN limbaj schematizat, alcătuit din onomatopee răgușite și imperative. O masă pe rotile, plată și joasă, fu împinsă în centrul sălii. Instinctiv, Nael încercă să fugă, dar clonele îl imobilizară. Veșmintele îi fură smulse în cîteva clipe și fu aruncat pe masă. Tăblia îi sprijinea numai toracele și coapsele. Capul îi cădea pe spate, iar picioarele se balansau în gol.

Un al doilea cărucior, conținînd instrumentele de tortură fu adus alături. Nael închise ochii și încetă să se mai zbată. I se făcu o injecție în vena brațului drept.

– Este vorba de un hipersensibilizator geoprogramat sub numărul AL 3034, explică Raindi Zaral. Multiplică în proporții considerabile senzațiile... și durerile. Cea mai ușoară mîngîiere o amplifică într-o suferință atroce.

Nael avu impresia că lui i se adresa.

– În cîteva minute, adăugă ea, o simplă presiune pe globul ocular îl va face să urle! Maestre Bo Jen, înaintați, ar putea fi nevoie de ajutorul dumitale...

Călugărul se apropie puțin de masă, menținînd însă o distanță prudentă.

– Această experiență e periculoasă, șopti el.

– Vom vedea numaidecît, replică Comunardul.

– Dacă nu e Negator, va suferi degeaba!

– Dar ai zis că este unul! țipă Raindi. Propuneai să-i smulgem limba!

Maestrul Bo Jen făcu semnul crucii.

– Poate că...

– Ești un mincinos!

Nael menținu ochii închiși. Putea oare ca negînd să schimbe cruda realitate? Nu credea.

Nu credea, însă norocul avea să și-l încerce. Nu-ul disperării îi umfla și întărea pieptul. Muchiile de metal de sub ceafă și genunchi îi provocau deja dureri intense. Privirile pe care le simțea ațintite pe corp îl ardeau ca niște raze. Un cîrcel îi sfîșia spinarea. Respirația îi devenea din ce în ce mai rapidă.

– Utilizarea hipersensibilizatorului pentru interogatoriu nu-și are rostul, exclamă Maestrul Bo Jen. Pur și simplu va lenșina.

Nu, nu, nu, nu... murmură Nael. Și își pierdu cunoștința.

„AI NOROC, NAEL WAN. FRAȚII TĂI, NEGATORII, AU SOSIT ÎN Orion și acum te cer!" Prinsese fraza în vreme ce-și pierdea cunoștința. Trezindu-se, o auzi din nou. Și încă, mai tîrziu. Vok Abolitorul... Frații tăi, Negatorii... Au venit să te caute:

Au venit să salveze pe unul dintr-ai lor: ori să pedepsească un impostor!

Nael avu impresia că se deșteaptă în plin văzduh. Soarele dimineții îi inunda în întregime camera. O procesiune de nori albi se perinda deasupra crestetului său.

Își aminti: se găsea la ultimul etaj al unei case în formă de burete turcesc, cu un picior înalt peste care se ridica corpul conic. Astfel arătau cele mai frumoase reședințe ale cartierelor uzinei. Cum am ajuns la Jalberg? se întrebă. Imposibil să-și amintească și acest aspect. Urmarea îi reveni în memorie. De ce era singur? Petrecuse o parte a nopții cu Vari Golfer. Camera aparținea dealtminteri inginerei, stăpînă absolută a Jalbergului. Tînăra femeie îl abandonase în întuneric, în dulcea dezordine a mătasei șifonate.

Cearșafurile erau impregnate de parfumul ei de portocală caldă.

Tot ceea ce-l înconjura vorbea de ea cu vehemență. Se ridică dintr-un salt. Era gol... pentru plăcere și nu pentru tortură. „Ai noroc, Nael Wan. Frații tăi, Negatorii, au sosit în Orion"...Raindi Zaral pronunțase cuvintele întîia oară. Vari Golfer le repetase mai tîrziu.

Făcu cîțiva pași în soare, cu sentimentul dragostei de viață umplîndu-i inima. Era fericit. Cea de a patra stea a constelației începuse să strălucească pentru el. Numai să...

Numai ca Negatorii să nu fi venit să-l ia să-l abolească!

Înaintă pînă la panourile vitrate care făceau ocolul încăperii. Vedea în fața lui, puțin spre stînga, în mijlocul unui platou descoperit, turnul gigantic al aerogeneratorului, cu trunchiul zvelt și baza înfiptă într-un cilindru plat. O centrală de cel puțin două sute cincizeci de megawați ce făcea din Orion o constelație bogată în energie. Gîndi înveselit: m-am culcat cu o fată de două sute cincizeci de megawați, sînt bărbatul cel mai bogat de această parte a Viermelui Lunar!

Negatorii îl așteptau însă.

(va urma)

traducere — Șerban Adrian DOBRIN

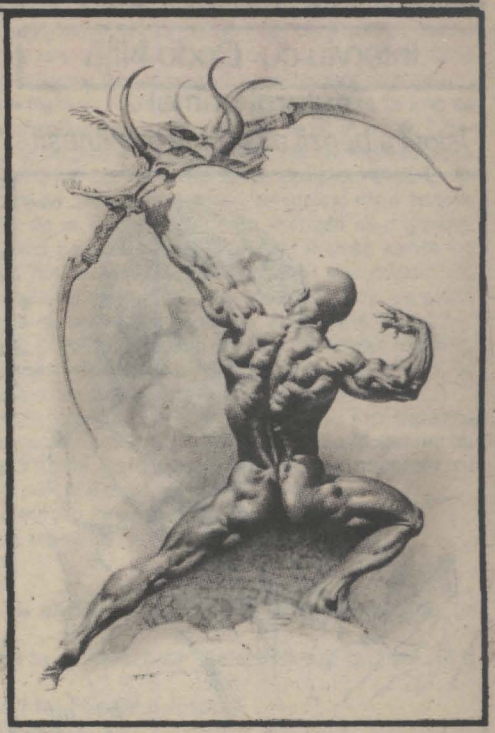

BD + SF = pasiune

Interviu cu Dodo Niţă

autorul primei *Istorii a benzii desenate româneşti*

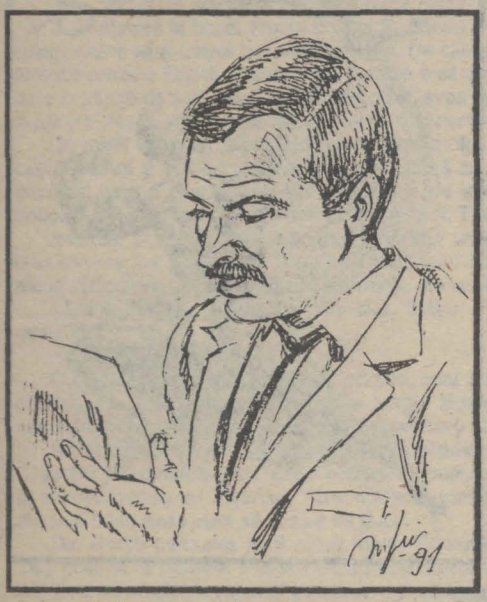

– Dodo, cum ai făcut trecerea de la literatură la banda desenată?

– În cazul meu, mai întîi a fost banda desenată (din revistele Cutezătorii şi Luminiţa, albumele din colecţia Stadion sau cele ale Liviei Rusz) şi abia mai tîrziu literatura. Apoi, vreme de peste 10 ani, cărţile de proză şi poezie au „coabitat" cu benzile desenate din Pif Gadget predominînd, bineînţeles, cele dintîi. Astăzi, din nefericire, citesc mai puţin decît pe vremea cînd eram elev şi student, deoarece timpul liber s-a redus considerabil şi cel rămas trebuie să-l împart cu familia şi prietenii. În afară de lecturile profesionale, citesc mai ales SF şi BD.

–Cîteva cuvinte despre Istoria benzii desenate...

– Am scris acest studiu în principal din două motive: ca o replică la o afirmaţie a criticului BD Jean-Bruno Renard care, în cartea sa **Clefs pour la bande dessinée** spunea că „în ţările Europei de Est banda desenată practic nu există" iar pe de altă parte, pentru a crea şi la noi o mişcare BD, un curent de opinie favorabil acestei noi arte. Am dorit de asemenea să recuperez pentru publicul interesat trecutul benzii desenate româneşti şi, pornind de aici, să încercăm să-i dăm un nou impuls. De altfel, tema şi scopul Primului Salon Naţional BD – Bucureşti '91 a fost „reconstituirea istoriei benzii desenate româneşti" şi crearea unor prime contacte între desenatorii BD din ţară (Craiova, Bucureşti, Timişoara, Iaşi). Consider că, în cea mai mare parte, acest scop a fost atins şi răspîndirea benzilor desenate în paginile a numeroase publicaţii, apariţia unor noi şi talentaţi desenatori, organizarea celui de-al Doilea Salon BD probează acest lucru. **Istoria benzii desenate româneşti** acoperă perioada 1924-1989 şi este structurată pe 6 capitole şi mai multe subcapitole: suporturile benzii desenate româneşti (reviste, almanahuri, albume), tehnicile de lucru, genurile BD (umor, istorie, aventuri şi SF), interferenţele benzii desenate cu literatura, desenele şi ilustraţia de carte, reviste BD străine care au circulat la noi pînă în 1989 (PIF GADSGET, ATZE şi MOSAIK, MISA) precum şi un mic dicţionar de desenatori BD. Vreau să mai spun că am avut şi confirmarea utilităţii studiului meu, mai multe publicaţii folosind informaţii şi ilustraţii apărute aici: Strip Top din Timişoara, Universul copiilor din Bucureşti, Sarjainfo din helsinki (Finlanda) şi Almada BD din Sobreda (Portugalia).

–Cum sînt apreciaţi desenatorii români peste hotare?

– La nivel individual, doar doi români au primit, în străinătate, o confirmare oficială a talentului lor: Sorin Anghel, căruia i-a fost decernat premiul Spaţial 1979 pentru albumul **Apres l'Apocalypse – une nuit, un lache** publicat de editura belgiană Michel Deligne şi Sandu Florea, premiat la Eurocon 5 – Stressa, Italia, în 1980, pentru albumul **În lumea lui Harap Alb**. Totuşi, după 1980, mai mulţi desenatori români au publicat benzi desenate în străinătate (unii chiar stabilindu-se acolo): Mircea Arapu a desenat aventurile lui **Pif şi Arthur le fantôme** pentru Pif Gadget (Franţa) Ovidiu Hondru şi Sandu Florea desenează personajul **Conan Barbarul** pentru Marvel Comics (Statele Unite) etc. Şi aceasta este o formă de recunoaştere a talentului desenatorilor români.

–Ai organizat Saloane BD la Bucureşti (1991) şi la Timişoara (1992). De ce nu la Craiova? Cum vezi viitorul acestui Salon?

– Un Salon de benzi desenate implică numeroase condiţii organizatorice: spaţii de expunere şi conferinţe, acoperire medicală, sponsori etc, condiţii care, deocamdată, nu au fost întrunite la Craiova. Poate mai tîrziu. Avem deja o propunere de colaborare din partea ACSF Craiova. Viitorul Salonului BD depinde de evoluţia benzii desenate româneşti: dacă vor apărea noi desenatori, noi editori, dacă va exista dorinţa şi chiar necesitatea organizării unor noi ediţii, atunci ele se vor face. Ideal ar fi ca periodicitatea să fie anuală iar oraşul-gazdă să fie de fiecare dată altul, pentru a da astfel posibilitatea unui public cît mai larg să frecventeze această manifestare.

–Eşti reprezentantul României la Art 12. Ce motive te-au îndemnat să accepţi această funcţie şi ce avantaje rezultă pentru banda desenată românească din colaborarea cu Art 12?

–Sînt corespondentul exclusiv pentru România al Asociaţiei europene de benzi desenate ART 12, din care fac parte desenatori, animatori şi organizatori de manifestări BD din cele 12 ţări ale Comunităţii Europene. Am acceptat să fac parte din această asociaţie deoarece cred că aceasta este una din modalităţile prin care se poate realiza o integrare cît mai rapidă şi mai eficientă a benzii desenate româneşti în circuitul de valori al Europei occidentale. Avantaje? ART 12, prin însăşi preşedintele ei, domnul Pierre Pascal, s-a implicat în organizarea celor două Saloane BD din România, prezentînd banda desenată occidentală prin intermediul proiecţiilor de diapozitive, casete video, publicaţii şi chiar invitînd un desenator francez de marcă, Didier Savard, la Timişoara. De menţionat că în ziarul francez Sud Ouest (cu peste un milion de cititori) a fost publicat pe o pagină întreagă un interviu cu domnul Pierre Pascal despre Salonul BD de la Bucureşti. În fine, în acest an, banda desenată românească va fi prezentată la a 12-a „jornada de banda desenhada – Sobreda BD" în Portugalia, la „From Aardvarks to Zooniverses – an exhibition of comic books from around the world" de la Londra şi este foarte probabilă participarea unor desenatori români la Convenţia BD de la Paris, din toamnă.

Î: ***De toate aceste manifestări BD s-au ocupat o parte din membrii cenaclului SFVA din Craiova, în curs de scindare. Care sînt motivele acestei scindări şi care ar fi repercursiunile asupra viitorului Salon BD? Unde va fi organizat acesta?***

R: Nu aş folosi cuvîntul „scindare". Orice cenaclu din România este de fapt o şcoală de literatură şi artă SF. În clipa în care elevul termină şcoala el porneşte la drum pe cont propriu. „Absolvenţii" cenaclului SFVA, Viorel Pîrligras, Marian Mirescu, Valentin Iordache, Victor Martin, sînt de-acum nume binecunoscute nu numai în fandomul SF, sau BD, ci pur şi simplu de către o bună parte a publicului cititor din România. Această „scindare" nu are nici un fel de repercursiuni asupra Salonului, pentru că în organizarea sa nu sînt implicaţi exclusiv craiovenii, ci şi bedeişti din celelalte oraşe ale ţării. Următoarea ediţie ar putea avea loc oriunde în ţară, acolo unde vor fi întrunite condiţiile enunţate mai înainte, la Craiova, Bucureşti, Timişoara sau... Buzău, oraş care a găzduit în bune condiţii două ediţii ale ROMCON-ului.

–Unul din fenomenele dezavuate din Franţa este acela al legăturii dintre BD şi SF. În România această legătură se păstrează puternic. De ce? Crezi că pe viitor se va păstra această legătură?

– Deşi am fost în Franţa şi am legături strînse cu desenatori şi reviste din această ţară, n-aş putea spune că am observat o delimitare strictă şi severă între mişcarea SF şi cea BD de acolo. Dimpotrivă, mişcarea BD s-a născut în 1961, în urma unui articol despre benzi desenate publicat de revista Fiction. Doi dintre cei mai importanţi scriitori SF francezi, Jean-Pierre Andrevon şi Yves Fremion sînt puternic implicaţi în mişcarea BD, semnînd cărţi şi articole de critică BD, scenarii BD, lucrînd în redacţiile unor reviste BD; Serge Brussolo inventează într-un roman de-al său banda desenată protoplasmică; marea majoritate a fanzinelor SF publică şi BD, genul BDSF fiind foarte apreciat în Franţa – revista Metal Hurlant chiar a avut un sumar exclusiv BDSF în primii ani de la apariţia sa. Acelaşi lucru este valabil şi pentru România. Mişcarea BD a fost creată de pasionaţi provenind din fandomul SF, cîţiva dintre scriitorii SF apreciaţi fiind şi talentaţi desenatori BD: Viorel Pîrligras, Marian Mirescu, Valentin Iordache, ... Sandu Florea. Cei mai importanţi scenarişti BD sînt de asemenea scriitori SF recunoscuţi: Vladimir Colin, Horia Aramă, Sorin Ştefănescu, Victor Kernbach, Ion Hobana. Majoritatea revistelor SF precum şi almanahul Anticipaţia la vremea lui au publicat şi publică benzi desenate SF precum şi – începînd cu revista Orion şi terminînd cu Jurnalul SF – articole şi informaţii despre banda desenată. Şi cred că este evident faptul că interferenţa BD-SF se va păstra şi de acum înainte.

a consemnat Adrian BĂNUŢĂ
Mircea Liviu GOGA

Vom deschide această nouă rubrică cu un mare ilustrator peruvian, a cărui magnifică ilustraţie aţi putut-o admira pe coperta numărului 7. ***BORIS VALLEJO,*** *după ce a lucrat pentru cele mai mari agenţii de publicitate din ţara sa, s-a stabilit la New York pentru a se măsura cu marii ilustratori americani. În 1970, celebrele sale coperţi, purtînd amprenta unei fantezii debordante, încep să fie publicate de* ***Skywald Publishing Corp. şi Warren Publishing Co.*** *Boris devine rapid unul dintre cei mai bine cotaţi ilustratori, atît în revistele de science-fiction cît şi printre editorii de cărţi paper-back.*

În prezent desenează, sub contract de exclusivitate, doar pentru editura ***BALLANTINE BOOKS.***

Vocile de dincolo de mormînt

Françoise Urban MENINNGER

TOTUL A ÎNCEPUT CU ACEL STRANIU APEL TELEFONIC. MIREILLE DIN MARSILIA. O prietenă din copilărie, precizase ea. Pierre a răspuns în absenţa mea. Mi-a spus, cînd m-am întors: „... o fată simpatică, cu o voce simpatică. Dorea să-ţi vorbească... O fată pe care ai cunoscut-o în şcoala primară. Mireille din Marsilia!" Acest prenume, acest oraş, nu-mi spuneau nimic. O greşeală, fără-ndoială! Am rămas acasă în acea seară, fiindcă fata precizase că va suna din nou la sfîrşitul zilei.

Tocmai vroiam să mă instalez pe canapeaua din salon pentru a urmări serialul meu preferat, cînd telefonul a început să sune sălbatic, asemeni unei fiare furioase. Agasată, am ridicat receptorul.

O voce rece, sepulcrală, se auzi în aparat. Mi-a îngheţat sîngele şi neliniştea m-a sufocat.

„Aminteşte-ţi, mi-a spus vocea. Am fost prietena ta la şcoala Fontaine. Aveam opt ani. După aceea, în aceeaşi vară, m-am mutat ca să stau cu tatăl meu, la Marsilia. Sînt Mireille Lunel. Toate fetele-mi spuneau Mimi..."

Mireille Lunel. Mimi... Memoria mi-a revenit. Ochi cu sclipiri răutăcioase, păr negru ca pana corbului, tenul mat, un trup suplu, un rîs plin de viaţă şi de soare. Mimi, cea mai bună prietenă de-a mea! Desigur, îmi aminteam de ea.

Mă pregăteam s-o întreb cum îi mai merge, cînd un gînd atroce mi-a fulgerat prin minte. Mimi era moartă... Moartă de mai bine de douăzeci de ani! Ea şi mama ei nu supravieţuiseră unui accident groaznic, ale cărei victime fuseseră pe autostrada din Sud, atunci cînd se întorceau la Marsilia.

Oroarea şi uimirea au luat locul angoasei. Nici un sunet nu ieşea din gîtlejul meu sugrumat de spaimă.

„Da, ai dreptate, mi-a zis Mireille, care-mi citise gîndurile prin nu ştiu ce procedeu misterios. Îţi vorbesc de dincolo de mormînt. Ştii, e un obicei obişnuit în lumea morţilor. O facem cu toţii, într-o noapte sau alta pentru a ne omorî singurătatea şi pentru a îndepărta tăcerea..."

În acea seară, Mireille nu mi-a dat amănunte. Fiindcă eram incapabilă să-i răspund, m-a părăsit, promiţîndu-mi să mă mai sune.

Luni întregi, i-am aşteptat telefonul cu nerăbdare. Nu a mai dat nici un semn de viaţă... sau mai degrabă de moarte! Am sfîrşit prin a crede că visasem, sau că fusesem victima unei farse morbide.

Apoi, într-o seară, m-a căutat unchiul Charles, decedat cu cinci ani în urmă. Bunica, după aceea mătuşa Emeline, m-au sunat una după alta. Apoi, Mimi a revenit. M-am obişnuit cu aceste convorbiri de dincolo de mormînt. Curînd morţii începuseră să facă parte integrantă din viaţa mea. Îmi plăcea să ascult aceste voci îndepărtate, nedefinite. Neliniştea se transformase în plăcere, fascinaţie, extaz. Morţii i-au înlocuit, în cele din urmă, pe cei vii. Mă chemau chiar la birou, unde şeful nu înceta să urle că interzisese cu stricteţe conversaţiile particulare.

I-am spus chestia asta lui Mimi, care mi-a propus, amabil, numărul secret şi discret al „Lumii de dincolo". Un număr uşor de reţinut, care-mi permite să-mi sun prietenii în momentele libere, în orele de solitudine sau pur şi simplu ca să-mi ocup vremea.

Azi, cînd lunga mea viaţă e pe cale să se termine, am decis să dezvălui numărul de dincolo de mormînt celor ce mă vor citi şi celor ce vor dori să mă audă cînd nu voi mai fi aici. Linia e directă şi apelul gratuit. Numărul nu figurează în anuarul telefonic, este rezervat abonaţilor de dincolo de mormînt. De aceea, apelul nu va fi facturat! E foarte simplu: formaţi 00 00 00 00 şi vi se va răspunde!

Nu vă fie teamă, vocile vor părea că vin de foarte departe, dar vă veţi obişnui cu ele şi veţi înţelege că, în realitate, sosesc din străfundurile voastre.

„Unde vă găsiţi ideile?" Aceasta e întrebarea care i se pune lui Boris în mod frecvent, ca şi cum ar exista o formulă capabilă, o dată deţinută, să deschidă zăgazurile imaginaţiei creatoare. Cu toate că inspiraţia vine uneori fulgerător, în acea zonă obscură dintre somn şi veghe, cea mai mare parte dintre ideile sale nu se nasc din hazardul visului. Imaginaţia e, după el, o calitate ce trebuie cultivată în acelaşi grad ca şi abilitatea tehnică. Cu cît o utilizezi, cu atît e mai promptă reacţia ei la acţiunea stimulului cel mai banal: nori, umbre, o fereastră deschisă şi o perdea agitată de o pală de vînt, o siluetă întrevăzută cu coada ochiului pot produce scînteia – **şi dacă i-aş pune aripi...**

MEGA STAR

Abilitatea şi imaginaţia lui Boris n-au încetat să crească începînd de la vîrsta la care putea mînui un creion. Atunci cînd hîrtia îi lipsea (pentru că aceasta a fost în copilaria lui o raritate), desena pe pereţi. Aceste fresce murale, care nu erau mereu pe gustul tuturor, deveniră în decursul timpului martori fideli ai propriilor progrese: relativa lipsă de siguranţă a debutului se află în apropierea solului, în timp ce încrederea în sine şi dexteritatea se manifestă pe măsură ce desenele se apropie de plafon. Mare parte din primele lui schiţe erau copii fidele ale benzilor desenate cu Popey; apoi, atunci cînd a început să lucreze în ulei, a luat ca model clasicii (o **Cină** inspirată de Leonardo da Vinci a ajuns să agrementeze în cele din urmă, nu fără ironie, unul din pereţii sufrageriei).

de Doris VALLEJO

traducere de I. BĂNUŢĂ

Teme şi motive

S.F.

ASTROSPECTROGRAFIE: ramură a astrofizicii, care cercetează spectrele corpurilor cereşti.

ASTROSPECTROSCOPIE: cercetarea spectrelor aştrilor în scopul deducerii componentelor şi stărilor fizice ale acestora.

ASTRU: corp ceresc; sub această denumire se înţeleg atît stelele, cît şi planetele.

ATOMIZOR: armă portativă utilizînd efectul distrugător al unui fascicul concret de radiaţii atomice.

AUTOMAT: maşină putînd funcţiona fără intervenţia sau supravegherea omului, acţionată de un mecanism: AMBROSE BIERCE - „Stăpînul lui Moxon", E.A. POE - „Jucătorul de şah al lui Maelzel" etc.

ATLANTIDA: continent legendar, care ar fi fost înghiţit de apele mării, situat ipotetic de către antici în Oceanul Atlantic (fapt ce explică şi originea denumirii acestuia), undeva la vest de strîmtoarea Gibraltar. Existenţa acestui continent a constituit una dintre temele des abordate în S.F. „arhaic" şi „clasic", fie sub forma „civilizaţiei dispărute" (A.R. BELEALEV - „Ultimul om din Atlantida", H.G. WELLS - „În abis" etc.), fie ca o „civilizaţie ascunsă" sau „uitată" (PIERRE BENOIT - „Atlantida", HENRY RIDDER HAGGARD - „She" şi „Ayesha"). De remarcat că, între variantele catastrofice de sfîrşit al Atlantidei, VICTOR KERNBACH (în romanul „Luntrea sublimă") a imaginat-o pe cea avînd drept cauză o explozie termonucleară.

AVENTURĂ: acţiune îndrăzneaţă, extraordinară, punînd în valoare calităţile şi personalitatea unui erou tip. În literatura S.F. arhaică, „aventura" primă în raport cu elementele S.F., care constituiau fie numai un simplu pretext, fie accesorii exotice în derularea acţiunii.

AVENTURĂ INIŢIATICĂ: vezi „Călătorie iniţiatică".

AVION: vehicul aerian mai greu decît aerul, susţinut de aripi şi propulsat de motoare. În mod surprinzător, acest mijloc de locomoţie nu i-a atras atenţia în mod deosebit lui JULES VERNE (aeronava din „Robur Cuceritorul" este mai degrabă un elicopter, sustentaţia - ca de altfel şi propulsia - realizîndu-se prin rotirea unor elici). Alţi autori l-au utilizat în scrierile lor ca simplu mijloc de locomoţie (ARNOULD GALOPIN - „Ocolul Pămîntului în avion") sau ca vector de acces către tărîile cerului, unde îndrăzneţii erau pîndiţi de creaturi malefice: ARTHUR CONAN DOYLE - „The Horror of the Heights".

AZATHOTH: personaj din mitologia lovecraftiană; vezi: „Marii strămoşi".

Mihaela şi Cristian IONESCU

Bimbina

ZACE VISARION ÎN ODAIA A BUNĂ DE LA DRUM CU OCHII-N TAVAN ŞI mîinile moi pe lîngă trupu-i vînjos, fulgerat din cînd de un tremur după care-i dau lacrimi mari cît bobul de mărgăritar. Zace Visarion, flăcău în lege, în odaia cu velinţe-n perete şi maică-sa-l plînge domol deasupra tuciului de mămăligă. Zace Visarion de-o lene de plumb şi tac-su-l înjură blajin înjugînd şi dejugînd boii bălţaţi.

De ieri zace Visarion pe patul cu cergă şi nu se ridică decît spre cana cu vin şi castronul cu bucăţi de la garniţă căzînd mai apoi ostenit cu ochii-n tavan.

Şi iar dejugă Vasile boii de la car, intră-n odaie şi-ntreabă răstit:

– Mă, ce-ai?

– Bimbina!... – răspunde Visarion cu ochii-n scorojeala tavanului. Şi-atît. Vasile se-ntoarce la boi, înjugă, dă să plece, dejugă, se-ntoarce:

– Mă, ce-ai?

– Bimbina!... – răspunde flăcăul cu ochii-nspre cană. Înjugă Vasile, dejugă Vasile – Bimbina...

Paştile, vascrisu, dumnezeii!... – Bimbina! Nici tu Florica, Ioana, Marghioala, Lenuţa, Măria, nici Vasilica, Ana sau Veta! Nimic! Bimbina! Şi nu c-ar fi contra, păcatele lui!, dar cum să facă el să fie mai bine, să-mpace băiatul, să lase bolitul, să se ridice odată în capul oaselor?! Păi dar – Bimbina! Scîrşneşte din dinţi Vasile, înjură iar boii şi strînge osos pumnul spre cer – Bimbina, ai?!...

Şi asta de ieri, de la şira de fîn, cînd s-a dus el în locul femeii să-i ducă lui Visarion de demîncare gîndind c-o mai da şi-o mînă de ajutor şi nu de dracu tăvălit pe iarbă lîngă băiat. Başca şira făcută gospodăreşte, fînul strîns, pămîntul arat, în brazdă sămînţă. Asta nu era mare lucru dacă-l făceai în zece-cinşpe zile cu şapte-opt ajutoare lîngă tine. Da' s-o facă Visarion de unul singur, el cu... Bimbina, de dimineaţă şi pînă-n prînz... prea-şi băgase necuratul coada, prea era cu ochi şi cu sprîncene pentru ca el, Vasile, om de nădejde-n sat, s-o mai şi creadă. E drept, pămîntul era aşa cum îl văzuse încremenit Vasile, dar el tot aşteptase ca dracu să desfacă odată blestemul ca să se poată apuca de treabă şi nu să stea prostit în arie uitîndu-se cum fi-su şedea ochi în ochi cu fătuca aia – Bimbina... Ar fi sărit el, cum nu?, cu pumnii pe spinarea lui Visarion dacă n-ar fi rămas lemn cu ochii la fată. Că era frumoasă, Doamne, s-o sorbi într-o lingură, s-o pui în ramă şi să te vindeci cu ea... Unde mai pui că Visarion era pierdut, mut de plăcere, i se uita numai în ochi, iar ea îi glăsuia galeş: Bim-bim! Bim-bim! Bim! Piei, Drace! Auzi tu, fînul strîns, pămîntul arat, semănat!!!... Ei, ruşinea asta nu putea s-o înghită Vasile, nu! Dar cînd dădu să se repeadă la ăi doi ca să le zică vreo două la obraz, fata se ridică încet, murmură blînd, rugător către Visarion „Bim-bim! Bim-bim! Bim!", Se îndreptă spre o magazie –Vasile abia acum o văzuse, – se urcă acolo şi... zvîrrrrrrrr! în cer. Magaoaia – cît o casă cu acoperiş cu tot! – se ridicase iute drept în sus luminînd ca un soare şi pierise cu totul.

Rămase Vasile cu Visarion să-l întrebe că ce făcuse, că mai mare daravera acum:

– ... Că, mă, Visarioane, mă, dacă ţie-ţi plăcu muierea ăsta cu aeroplanul, de ce nu stăturăţi voi toată ziulica aşa cum vă găsii eu: ochi în ochi şi gură-n gură? Ce vă mai apucarăţi, mă, de muncă, de... de ce făcurăţi voi aici? Ai? Ce le spun eu oamenilor din sat care pînă azi au văzut lucernă şi fîn pe locul ăsta şi acum mă văd cu căruţele cu fîn şi cu pămîntul... Doamne-dumnezeule!... – îşi făcu omul cîteva cruci la rînd cu ochii smirnă către bucata aia de pămînt. Pentru că între timp, aşa ca-ntr-o glumă, se făcuse acolo o mîndreţe de porumbişte care abia aştepta să fie culeasă...

– Bimbina!... glăsui feciorul oftînd la cerul ce dădea spre noapte.

Nu mai era nimic de făcut, hai acasă, cine l-o crede – l-o crede, cine nu-nu, asta e, de mîine vine să culeagă porumbul şi dacă e p-aşa, cu Visarion şi cu... Bimbina, o mai culege şi-alte alea...că dacă stai bine să te gîndeşti n-ar strica nişte sfeclă că pămîntul e bun, e ca untul...

Visarion mai spusese de cîteva ori oftînd din baierele inimii – Bimbina! –, se perpelise toată noaptea prin somn, iar de dimineaţă...

– Ce-ai mă?

– Bimbina!...

După prînz, spre nămiazul ăl mare, se ridică Visarion, cruce de flăcău, îşi puse primenelile de sărbătoare, înjugă boii şi plecă. Vasile îl lăsă fără să scoată o vorbă, dar îl urmări atent cu privirea pînă cînd carul ajunse în muchea dealului. Abia spre seară se hotărî să-i îa urma şi ajuns în deal rămase din nou să adauge alte cruci la cele făcute cu mare pioşenie de ieri încoase: boii stăteau cuminţi păscînd o iarbă cum nu mai văzuse Vasile, iar în locul carului se vedeau urmele roţilor acoperite de un praf ce strălucea de-ţi lua ochii. „Bimbina!" oftă Vasile bătrîneşte luîndu-şi boii şi coborînd gîrbovit dealul spre casa care mai păstra în odaia de la drum miros de vin şi bucături de la garniţă.

Octavian DOBRIŞAN

simfonia formelor

Florin MUNTEANU

Recitind ultimul episod din primul grupaj despre Automatele celulare m-am întrebat: oare cîţi cititori au reuşit să ajungă pînă la sfîrşitul paginii? Cum au supravieţuit prin hăţişurile formate din atîtea cuvinte neobişnuite: atractori, cicluri limită,... sau care amintesc prea direct de

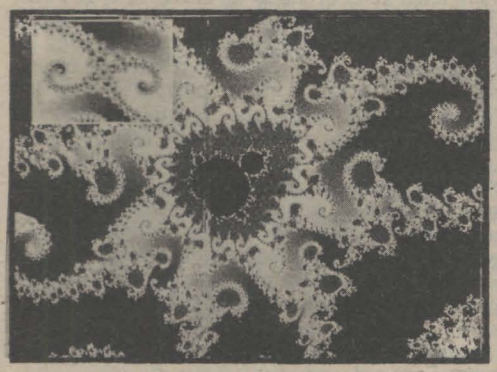

şcoală ca de exemplu traiectorie, sau grafice? În orice caz am înţeles de ce numărul autorilor de Hard-SF este mic căci **bariera cuvintelor** se trece greu.

Noi ne mişcăm într-un univers generat de cuvinte şi rareori ne putem permite să afirmăm că ne înţelegem cu adevărat. Paradoxal, o exprimare *aridă de tip matematic sau fizic*, deşi înţeleasă de puţini, este înţeleasă mult mai exact. Cuvîntul poate fi doar o simplă etichetă, o sumă de sunete şi care nu trezeşte în mintea celui ce îl ascultă nici o senzaţie, nici o stare, căci, aşa cum spunea încă din antichitate Aristotel: „Într-o discuţie nu este posibil să aducem lucrurile însele, ci trebuie să ne folosim în locul lor de cuvintele pe care le simbolizează. Astfel, noi cre-

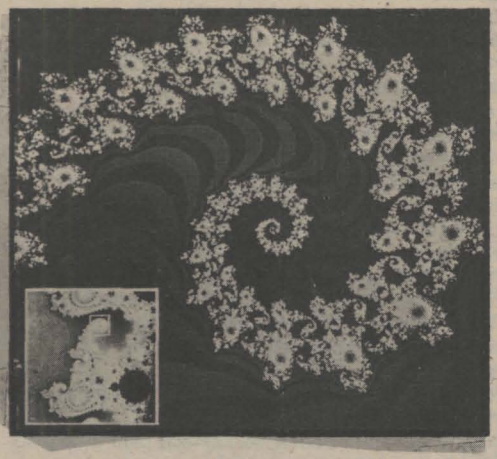

dem că ceea ce este valabil pentru cuvinte este valabil şi pentru lucruri". Şi cînd acele lucruri sînt concrete şi palpabile, problema pare mai simplă. Dar ce ne facem cu acea categorie de lucruri inexplicabile pentru care nu se pot crea cuvinte. Căci aşa cum remarcă şi Platon: „multe vedem cu ajutorul intelectului pentru care ne lipsesc semnele vocale". „Cuvintele servesc să fixeze ideile, dar odată ideea sesizată nu este nevoie să te gîndeşti la cuvinte. O, cît aş dori să vorbesc cu cineva care a încetat să se gîndească la cuvinte!" se plîngea un mare gînditor al Chinei antice Tshuang-Tse. În orice caz, faţă de cele de mai sus ar trebui să recunoaştem că nu există lucruri urîte sau frumoase ci doar Există lucruri. Iar dacă azi unii se limitează la a privi o floare şi rămîn extaziaţi în faţa parfumului şi culorii, s-ar putea ca mîine să guste şi din frumuseţea şi profunzimea unor concepte abstracte, dar universale. Totul depinde de ei, şi de **bariera cuvintelor** care, aşa cum spuneam, se trece foarte greu!

În simbolistica magică a numerelor, **8-ul** este asemuit cu o cruntă **barieră**. Este antagonismul, *(2-ul), contradicţia potenţată la cub*. Este stagnare, este remaneţă într-un spaţiu fix ce implică distrugere. Este simbolul tuturor vanităţilor umane de la grandomanie sau paranoia şi pînă la impunerea zeificării. Poate fi considerat al Orgoliului, poate cea mai blocantă proprietate a spiritului uman: adevărata barieră.

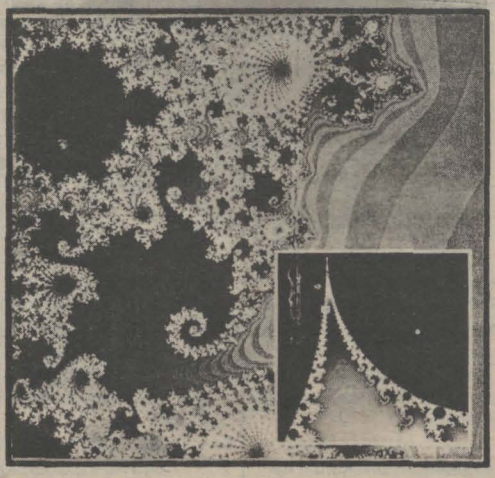

Travesînd o perioadă caracterizată de 8 nu ai putea decît să închizi ochii şi să aştepţi venirea lui **9**.

Şi pentru că **sîntem** la numărul 9 al revistei Jurnalul SF şi deci am „scăpat" de ceea ce era mai rău, să încercăm să configurăm o mică simfonie de forme (din păcate nu şi de culori), cunoscută începînd cu 1970 ca fiind universul lui Manddelbrot. Această alegere a fost sugerată de editura recentă a cărţii lui Arthur C.Clarke „Fantoma adîncurilor" din colecţia Science Fiction a editurii Valdo (1992) şi care, într-o anexa, inspirat adăugată la sfîrşitul cărţii, cuprinde cîteva informaţii despre setul-M, despre fractali şi Mandelbrot şi poate mai important decît orice, impresii ale unui autor celebru de SF, după un prim contact cu fascinaţia fractalilor.

Şi pentru că cele două capitole: Mandelmemo şi Culorile infinitului există în cartea lui Arthur C.Clarke (pe care nu mă îndoiesc că a-ţi cumpărat-o deja), voi spune numai cîteva cuvinte despre modul concret de generare al imaginilor din prezentul număr al revistei.

Totul a pornit de la încercarea de a stabili gradul de aproximaţie în rezolvarea unor ecuaţii diferenţiale cu ajutorul calculatorului. Este cunoscut faptul că modelarea matematică a evoluţiei oricăror sisteme se face cu ajutorul ecuaţiilor sau sistemelor de ecuaţii diferenţiale. Atunci cînd aceste ecuaţii nu au soluţii analitice se recurge la utilizarea unor metode numerice de aprozimaţie. Şi aici apare iar o „barieră" în cunoaştere căci putem formula **exact** problema dar nu-i găsim decît soluţia **aproximativă** sau putem **aproxima** modelul şi atunci, în sfîrşit putem determina **exact** soluţia. De două ori exact se poate dar numai pentru cazurile aşa de simple, încît practic nu prezintă importanţa în raport cu Realitatea. În orice caz, rezolvarea problemei cu ajutorul calculatorului implică verificarea corectitudinii soluţiilor obţinute, căci oricît de complicat şi de „mare" ar fi calculatorul el operează cu precizie finită. Şi pentru că este vorba de o problemă de principiu, Mandelbrot a luat pentru studiu un sistem de ecuaţii extrem de simplu, care poate fi scris compat în complex:

$$Z_{n+1} = Z_n^2 + C; \text{ cu } Z = x + iy \text{ şi } C = a + ib;$$

$$i = \sqrt{-1}$$

În funcţie de valoarea lui C (respectiv a lui a şi b), şirul iteratelor: $Z_0; Z_1; Z_2; \ldots Z_n$ poate tinde către un număr finit (este un şir convergent) sau poate deveni din ce în ce mai mare, depăşind după cîteva iteraţii mărimea numărului cu care orice calculator ar putea opera (este un şir divergent). Verificînd convergenţa acestui şir în funcţie de toate valorile lui C situate într-un domeniu al planului complex ce cuprinde şi originea,

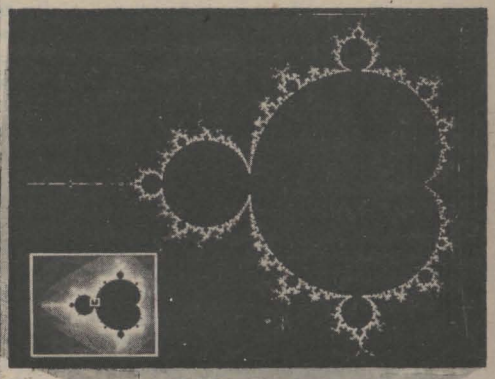

Mandelbrot a observat existenţa unui contur extrem de complicat, a unei zone de „tranziţie" între convergenţă şi divergenţă, (între stabilitate şi haos). (fig. 1)

Limitînd domeniul de variaţie a lui C într-o zonă a acestui contur, surpriza a fost imensă căci efectul de lupă produs nu a „mărit" simplu detaliul urmărit ci a scos în evidenţă noi structuri. Şi astfel începe o scufundare în universul lui Mandelbrot şi tot astfel începe şi aventura în lumea Fractalilor. Restul amănuntelor în numărul următor. Acum, îmi rezerv spaţiul rubricii pentru o incursiune în imagini în universul Mandelbrot.

Ora exactă!

– Excelent, Denard, excelent, băiatule! spuse SUSCI. Mai mult ca sigur că acum, după ce ai mutat calul, intenționezi să valorifici pozițiile pionilor. Îmi face plăcere să constat că ai făcut porogrese în ultima vreme.

– Mulțumesc, SUSCI! făcu Denrad. Ești amabil. E rîndul tău!

Spre finalul partidei, aerul se încălzea în jurul lor. Își simțea mintea mai limpede ca niciodată. Erau singurele momente în care nu se bîlbîia.

– Dom'le colonel!

– Denard făcu un semn nervos cu mîna. Luminițele de pe masca frontală a lui SUSCI pîlpîiau nervoase semnalizînd un proces de gîndire complex și fără cusur. Reușise într-adevăr să-i dea dureri de cap?

– Dom'le...

– Repaus, băi, rahat! zbieră Denard. Scuză-mă, SUSCI!

SUSCI nu-i răspunse. De fapt nici nu-l mai auzea. Se deconectase de la sursele exterioare în urmă cu optzeci de secunde. Soldatul se îndepărtă speriat. Luminițele mai pîlpîiră o vreme și se stinseră.

– Nebun la G 6! zise SUSCI.

–Mat în trei mutări..., adăugă liniștit Denard. Felicitări, SUSCI!

– Mulțumesc, Denard! A fost o partidă interesantă. Te poți întoarce în tabără. Și Denard! Aș vrea să-mi primesc premiul acum.

Denard încuviință, ridicîndu-se. În vreme ce se apropia de tabără, scutură firele de iarbă care se lipiseră de stofă. Tabăra părea liniștită, dar Denard știa că fiecare e la locul său. Ceasul în care zgomotele pădurii dispăreau. Se orpi în mijlocul luminișului, sprijindu-se de țeava rece a antiaerienei. Servantul îl ignoră cu ochii pierduți în albastrul cerului.

– Komstok, la mine! strigă Denard.

Deodată zgomotele izbucniră din toate părțile, ca la un semnal. Dintre copaci veni în fugă o adolescentă subțire, tunsă scurt. Uniforma de camuflaj nu reușea să-i mascheze formele.

– Sergent Komstok, la ordinele dumneavoastră! zise ea tropăind.

Fusese de față la nașterea ei și, mai tîrziu, cînd Komstok se prăpădise la manevre, o învățase el însuși să tragă. Avea un ochi excepțional.

– Vera, spuse, ia-ți liber toată după-amiaza. SUSCI vrea să te vadă.

– Am înțeles dom'le colonel, zise ea. Îmi permiteți să mă retrag?

– Liber, făcu Denard.

Vera Komstok salută și alergă înapoi. Denard apucă să vadă bucuria dilatîndu-i pupilele. Cînd pătruse în colibă, umbra frunzelor i se păru un întuneric de nepătruns. Îi recunoscu pe maiorul Calahan și pe Oviedo de la aprovizionare. Trei ofițeri de rang inferior, ale căror nume nu și le amintea, așteptau în picioare. Intră direct în subiect.

– Furturi în depozite. Cum stăm?

– Vă raportez, dom'le, mormăi mulțumit Calahan. Am prins trei la pînda de noapte. Completul a respins recursul. Sentință definitivă.

– Complici?

– Nu. Declarațiile au fost complete și pe deplin satisfăcătoare. Inutil să-l mai deranjăm pe SUSCI pentru un alt interogatoriu. Înțelegeți, am avut în vedere cît mai puțină agitație în jurul acestui caz nenorocit.

Răsună o rafală scurtă și îndepărtată, ca și cum cineva ar fi trecut un băț peste ulucile unui gard. Calahan oftă zîmbind.

– Epilog! Komstok se descurcă pe zi de trece mai bine.

Asta era Calahan. Cu doi ani mai în vîrstă și începuse să i se cam filfîie de regulament. Deși în locul lui ar fi procedat absolut la fel, Denard ridică nemulțumit din sprîncene. El și cu Calahan își mai aminteau încă vag zilele debarcării lor pe insulă, în urmă cu douăzeci de ani. Se ciondăniseră dacă depozitele trebuie distruse ori ba. Pe urmă anii trecuseră și SUSCI preferase să-i încredințeze lui comanda taberei.

– Bine, Calahan, spuse. Considerăm incidentul închis.

În felul ăsta îi dădea de înțeles că lucrurile nu erau în regulă. Și dacă asta se petrecea cu martori, cu atît mai bine.

– Oviedo, zise întorcîndu-i spatele lui Calahan, măsuri pentru acoperirea pagubelor. Oamenii vor lucra suplimentar.

– Permiteți să raportez, spuse grăsanul, nu s-au produs nici un fel de pagube. Cantitatea sustrasă a fost recuperată în întregime. Și de fapt...

– Incidentul e închis, mîrîi Denard. Poți să-ți continui raportul.

– Țeles, lătră Oviedo. Depozitele trei și șase în refacere. Depozitul opt cu capacitate redusă. Infiltrații la doisprezece.

– Infiltrații? se minună Denard abia ținîndu-se să nu izbucnească într-un rîs nervos. După ploile de acum un an, bănuiesc.

Ovideo înghiți în sec.

– E vorba de o pînză freatică, domnule colonel. Betonul...

– Un beton execpțional, spuse încet Denard. E betonul produs la vreme de război de țara ta, Ovideo. O țară secătuită de lupte și de secături. Luați măsuri și raportați-mi din trei în trei ore. Liber!

Salutară înghesuindu-se pe ușa strîmtă. În prag, Calahan se întoarse inutil, încercînd să adauge ceva. Soarele se apropia de linia orizontului.

La o sută de metri de lizieră, sergentul Komstok se poticni într-un peisaj pe care îl vedea pentru prima oară. Își deschise bluza și înaintă către carcasa de un alb strălucitor a lui SUSCI. Apoi se opri intimidată.

– Bună, Vera! spuse SUSCI.

Toate monitoarele adunau flori, care nu creșteau pe insulă, și le învîrtejeau într-o ploaie de culori. Aerul părea mai proaspăt aici.

– Permiteți..., începu Komstok, dar el nu-i îngădui să termine.

– Vino aici! zise SUSCI. Vino mai aproape. Ți-e frică?

Ea dădu din cap. Acum monitoarele se acoperiră cu miliarde de stele printre care călătoreai la nesfîrșit. Pe care le puteai atinge cu mîna.

– Așează-te, îi ceru blînd SUSCI. N-o să dureze mult. De fapt, va dura cîteva secunde. În timpul tău, ceva mai mult de un sfert de oră.

Vera Komstok se așeză în totoliul nichelat care alunecase cu un fîșîit din interiorul lui SUSCI. Trase în piept aerul ozonat și își potrivi pe tîmple electrozii ca o diademă. Nu văzuse în viața ei o oglindă, dar își oglindise chipul în bazinele instalației de apă potabilă. Brațul articulat își făcu apariția lîngă ea, țintind-o. Un șuierat scurt și durerea injecției îi produse o plăcere năucitoare. Pe urmă stelele explodară înaintea ochilor ei închiși, căldura lor o copleși topindu-i carnea. „Tu...", țipă cuprinsă de frisoane. Trupul i se îndoi, iar curelele care-i prinseseră mîinile și picioarele lăsară urme adînci în piele. Cînd SUSCI o pătrunse violent, coapsele i se contactară încercînd să se încrucișeze. Se legăna înainte și înapoi sub greutatea strivitoare a bărbatului, din ce în ce mai repede, horcăind. Își simțea vaginul cerînd sexul acela uriaș, iluzoriu, acceptîndu-l, împingînu-l cît de adînc putea și scuipîndu-l pentru a-l cere din nou. În momentul celui de-al șaselea orgasm, văzu cascade imense prăbușindu-se din cer, numai stropi purtînd curcubeul. Văzu o pasăre de aur lingîndu-și penele cu douăsprezece limbi și fiecare dintre ele o pătrundeau pe rînd.

– Mulțumesc, Vera! spuse SUSCI cînd curelele se desfăcură. Denard mi-a trimis un premiu minunat. Face progrese uluitoare la șah.

Komstok se îndepărtă clătinîndu-se buimăcită.

– Știrile! comandă sec Denard așezat în fața celor două sute de oameni, în vreme ce operatorii își făceau de lucru în jurul singurului terminal pe care SUSCI îl lăsase în tabără. Ecranul se lumină deodată.

– Ora exactă! răsună o voce virilă în difuzoare. Sistemul de Urmărire, Selectare și Centralizare a Informațiilor vă prezintă...

Oamenii se foiră cu gîndul la rația de țigări care urma. Cînd era vorba despre evenimentele care-i priveau, deveneau extrem de disciplinați.

– **Iran,** spuse SUSCI în timp ce pe ecran se succedeau imagini de la bordul unui vînător în picaj. Trupele iau cu asalt capitala. Peste o mie de morți în ultimele douăsprezece ore. **Italia**: Se apreciază că nivelul de radiații e în creștere. După retragerea armatei a treia, ultimele focoase au distrus orașul Milano. **Honduras.** Ministrul de externe a pus în discuție posibilitatea unei replici la atacul efectuat de Norvegia. **Elveția...**

– Dom'le colonel...

Denard se întoarse cu un aer prevestitor de rele. Calahan și o siluetă ascunsă pe jumătate în spatele său așteptau în poziție de drepți.

– Calahan..., începu înecîndu-se de furie.

– Dom'le colonel, făcu Calahan.

În spatele lor, Denard percepu vag agitația celorlalți.

– Norvegia nu mai există, domnule colonel, spuse încet Calahan. Și nici Iranul. Ultimele focoase i-au ras.

Denard izbucni într-un rîs cu lacrimi. Ceilați așteptară politicoși.

– Tu..., tu..., reuși să îngăime printre hohote Denard. Deci SUSCI a rămas în urmă cu evenimentele de ieri. Vrei să-i punem o bucată de liță?

Calahan se legăna nehotărît de pe un picior pe altul.

– Nu, domnule colonel. Norvegia și Iranul nu mai există. Dar există Anglia și Germania și Statele Unite. Există încă o mulțime de state. Chiar și Italia. Războiul s-a terminat de cincisprezece ani, domnule.

Denard se gîndi o clipă, înainte ca vorbele să-l pătrundă, chibzuind cum ar putea să-l aibă pe Calahan. Apoi ceva se rupse în el.

– Ieri, soldații mei au găsit o stație radio în depozitul doisprezece. Acela cu infiltrațiile. Războiul s-a terminat de cincisprezece ani, dom'le.

Denard îl privi compătimitor. Odinioară fuseseră prieteni buni.

– Komstok, la mine! zise.

Vera Komstok veni în fugă încheindu-și nasturii bluzei. Pistolul mitralieră îi atîrna pe șold bălăngănindu-se.

– Se condamnă maiorul Calahan la pedeapsa capitală pentru răspîndirea de informații false, spuse Denard. Sentință definitivă.

Komstok salută scurt și ridică țeava pistolului. Sergenții începuseră deja să împartă rațiile de țigări.

– Ai putea totuși să-mi acorzi revanșa, SUSCI, zise Denard întorcîndu-se spre ecran. Mutarea cu nebunul a fost excepțională.

– Mulțumesc, Denard! spuse SUSCI.

Dănuț UNGUREANU

PRIMĂVARA NUCLEARĂ

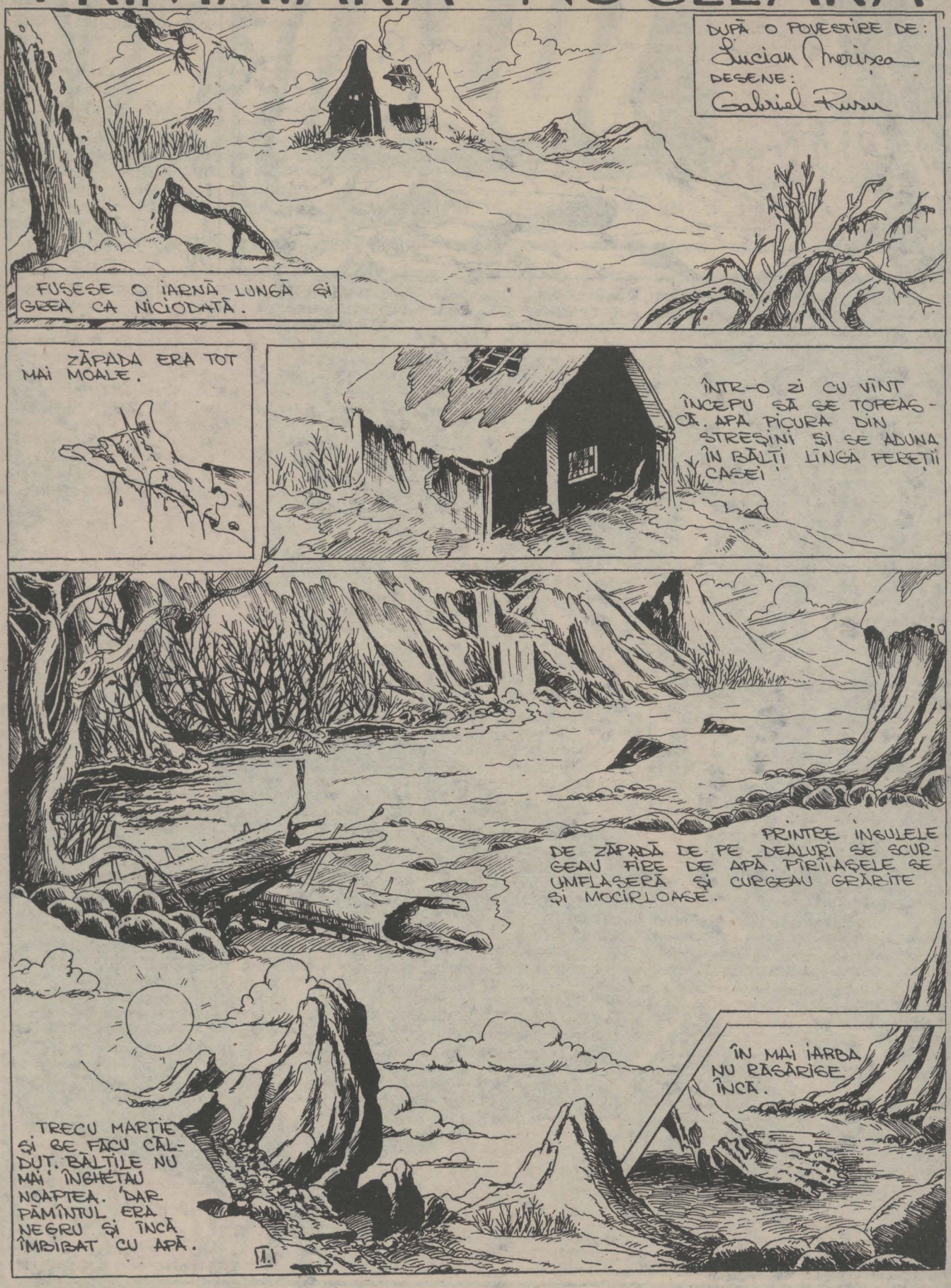

Concurs ❑ Concurs ❑ Concurs ❑ Concurs ❑

PIPĂI CREANGA UNUI COPAC.
ERA FĂRĂ MUGURI.
VENISE IUNIE IAR COPACII RĂMASERĂ CENUȘII ȘI USCAȚI. ÎN IULIE ȘI AUGUST SOSIRĂ FURTUNILE DE VARA ȘI COPACII BĂTRÎNI SE PRĂBUȘIRĂ. NIMIC NU ÎNVERZI, NU IESI NICI O FLOARE, NICI UN FIR DE IARBĂ.
ÎN OCTOMBRIE DIN CÎND ÎN CÎND TRECEAU VALURI MARI DE CEAȚĂ.
LA ÎNCEPUTUL LUI NOIEMBRIE, ÎNSĂ, SE PORNI SĂ NINGĂ. PĂMÎNTUL NEGRU ȘI ÎNGHEȚAT SE ACOPERI REPEDE CU O SALTEA DE ZAPADA; ATUNCI FU DIN NOU FRUMOS.
Sfîrșit
RG. '93

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025